

UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA

ESCOLA POLITÈCNICA SUPERIOR DE GANDIA

Llicenciat en Comunicació audiovisual



UNIVERSITAT
POLITÈCNICA
DE VALÈNCIA



ESCOLA POLITÈCNICA
SUPERIOR DE GANDIA

“Creació d’un programa televisiu”

TREBALL FINAL DE CARRERA

Autor/es:

David Pérez i López

Director/a/s:

Dra. Emilia V. Enríquez Carrasco

GANDIA, 2014

Index

1. PRESENTACIÓ	3
2. CONTEXT DE LA COMUNICACIÓ	5
2.1 LA TELEVISIÓ	6
2.1.1 Cronologia de la televisió	8
2.1.2 Els orígens a l'Estat Espanyol: el naixement de la Radiotelevisió Espanyola	11
2.1.3 Els orígens de la televisió en català.....	16
2.1.4 A la Safor	18
3. EL REPORTATGE.....	24
3.1 EL REPORTATGE: DEFINICIÓ	24
3.2 EXEMPLES DE PROGRAMES DE REPORTATGES AL NOSTRE PANORAMA AUDIOVISUAL	24
3.2.1 Informe Semanal:.....	25
3.3.2 30minuts:.....	26
3.3.3 Dossiers.....	27
3.3.3.1 Entrevista a Víctor Martínez de Dossiers	27
4. CRÒNICA DE... I TELE 7 SAFOR.....	35
4.1 ASPECTES GENERALS: LA BÍBLIA DEL PROGRAMA	37
4.1.1 Crònica de.....	38
4.1.2 Punt de vista i tractament	39
4.1.4 Graella de programació: on s'enclavaria Crònica de...?	40
4.1.5 Públic Objectiu de Crònica de...	42
4.1.6 Durada de cada capítol:	42
4.1.8 Elements gràfics: infografies, caretes i capçalera.....	43
4.1.9 Equip tècnic i periodístic	43
4.1.10 Recursos de la cadena.....	44
4.1.11 Pla de treball: el Planning.....	44
5. CRÒNICA D'UN TRASLLAT: PROCÉS DE TREBALL DEL CAPÍTOL PILOT	46
5.1 PRE-PRODUCCIÓ	46
5.1.1 INVESTIGACIÓ/ DOCUMENTACIÓ: FONTS D'INFORMACIÓ.....	46
5.1.2 Entrevistes prèvies i qüestionari als possibles entrevistats.....	46
5.1.1 Escaleta del programa:.....	47
5.2 PRODUCCIÓ.....	48
5.2.1 Entrevistes:.....	48
6.1 NETEJA DE LES ENTREVISTES	55
6.2. NOVA ESTRUCTURA/ ESCALETA	55
6.2.1. Segona escaleta.....	55
6.2.2 GUIÓ LITERARI DEL REPORTATGES.....	59
7. PLA DE PROMOCIÓ I LLANÇAMENT DE CRÒNICA DE.....	65
7.1 CANCELACIÓ DE CRÒNICA DE.....	66
8. CONCLUSIONS.....	67
9. ARXIS ADJUNTS	69
11. AGRAÏMENTS.....	74

1. Presentació

L'objectiu d'aquest treball és descriure quin ha estat el procés de creació d'un programa de televisió, de caire informatiu, per a la cadena comarcal Tele 7 Safor. Es tractaria d'un espai de reportatges titulat *Crònica de...* i naix de les meves pràctiques com a redactor en aquesta empresa.

Però abans de posar-me a relatar quines han estat les dinàmiques de feina i com s'ha anat gestat la producció d'aquest nou projecte he considerat que calia reflexionar sobre el panorama mediàtic en el que va nàixer *Crònica de...* Per això he començat fent un repàs al que ha estat la televisió a l'Estat Espanyol des de els seus inicis, així com al propi gènere dels reportatges amb casos concrets.

En aquestes pàgines també he volgut mostrar com és el dia a dia dels professionals que treballen en mitjans de comunicació i per això he realitzat dues entrevistes, per una banda a Víctor Martínez, realitzador de *Dossiers*, programa de reportatges degà de la Televisió Valenciana, i per l'altra a dos periodistes acomiadats de Gandia TV, Àlex Ruiz i Marc Gomar, que mantenen una lluita pels seus drets laborals dins la plataforma Gandia Sí. Dues maneres de treballar la comunicació ben diferents, l'una amb forts recursos econòmics i personal al seu abast, i l'altra amb molt pocs mitjans, com es sol treballar des de les televisions locals.

Pel que fa a *Crònica de...* és fruit de l'estudi de la graella de Tele 7 Safor, al veure les seves mancances es va llançar la proposta de crear un espai completament nou a la seva programació. Allà s'analitzarien els aspectes de major rellevància local amb un tractament cuidat i amb una major profunditat que no pas als informatius diaris, on moltes vegades no hi ha temps per expandir la notícia més enllà de pocs segons.

Com a reptes es varen marcar la pluralitat, la proximitat amb l'espectador, la veracitat i que els diferents reportatges no estigueren subjectes a l'agenda política dels partits polítics, sinó que fórem nosaltres qui marcarem el que té interès com per a ser contat. Per aconseguir aquestes fites les fases de documentació i preproducció tenien que estar tan cuidades com el propi moment de la gravació i muntatge.

Aquesta iniciativa va ser agafada amb entusiasme per part de la direcció de Tele 7 ja que en aquells moments la seva programació es basava en debats i tertúlies on els representants polítics locals ocupen un alt percentatge dels espais. Els temes socials quedaven concentrats en *La Cafetera dels divendres*¹, i per tant *Crònica de..* es constitueix en una finestra a la ciutadania, més enllà dels interessos dels partits de la ciutat, on es busca allò que preocupa, el que està oblidat i en molts casos del que el sistema no vol parlar. Temes com la prostitució, l'especulació urbanística, l'estat dels nostres paratges naturals, els recursos hídrics, els menjadors solidaris o d'altres que no solen aparèixer als mitjans de la comarca seran el focus d'interés al llarg dels diferents capítols. Si més no eixa era la meua intenció a l'hora d'abordar aquest projecte de programa.

1 *La Cafetera dels divendres* (o social) està conduïda per Daniel Ardid i versa sobre temes socials. Als primers episodis es convidava a ciutadans i representants d'organitzacions juvenils o sindicals, però prompte va anar centrant-se en aspectes més polítics i els convidats passaren a ser membres de partits locals.

2. Context de la comunicació

Des de temps prehistòrics els nostres avantpassats han tingut la necessitat de contar el que els ocorria, allò que veien, els seus somnis o les seves pors i il·lusions. Així tenim les pintures rupestres a coves i abrics, les plaquetes del Parpallò o les primeres llegendes i mites. Aquest anhel per transmetre els sabers i posar ordre en unes societats jeràrquiques donarà com a fruit l'escriptura. Cultures com l'egípcia donarien a la paraula escrita el valor de realitat i d'aquesta manera allò gravat als jeroglífics era la veritable història, fins al punt que si era esborrat mai havia succeït.

Saltant milers d'anys i més prop de casa nostra tenim a l'edat mitjana les cròniques reials. Els nostres mites fundacional són recollits a Aragó pel propi Rei Jaume I al *Llibre dels Fets*².

Així doncs, les històries s'han pintat, relatat, escrit, cantat, filmat i fins i tot s'ha barrejat tot per transmetre-les; sense comptar els múltiples mitjans i suports emprats per fer arribar el missatge al destinatari, segons els recursos dels que les societats han disposat en cada moment. La pedra de les esglésies romàniques explicava a una població analfabeta el que el poder volia transmetre de la Bíblia. Amb tècniques diferents però amb la mateixa finalitat els règims totalitaris del S.XX empraren el cinema per a retransmetre el seu ideari. Pel·lícules com el *Triomf de la Voluntat*, noticiaris com el NODO o el LUCE foren eines a favor del feixisme. També han estat artilleria de precisió a totes les guerres de l'últim segle des de que a la Guerra Civil Espanyola ambdós bàndols elaboraren els seus propis noticiaris com a un arma més per a guanyar el conflicte.

La informació mai ha estat neutra ni neutral i quasi sempre al servei de qui la pot pagar o exercir pressió amb ella. La màxima de que la informació és poder ha estat a la ment

2 La Crònica narra, de forma autobiogràfica, la vida i les gestes més importants del rei (sobretot les conquestes de Mallorca i València). La història comença amb el seu naixement i acaba amb la seva mort (del 1208 al 1276). Algú proposat per ell en féu el pròleg i l'epíleg: tant per la seva erudició com per la seva perfecció estilística aquest pròleg degué ser fet per algú diferent, de cultura superior, i un cop el rei ja era mort.

de tots els moviments socials i polítics i hui en dia viu una autèntica revolució digital. A l'abast, d'aquells alfabetitzats en les noves ferramentes que la Xarxa ofereix, s'hi troba un munt d'informació gratuïta, plural i aparentment lliure per a formar coneixements allà on s'hi trobe una connexió telefònica amb accés a Internet. I al mateix temps molts continguts que t'allunyen dels teus objectius i dificulten una ràpida i senzilla assimilació dels nous conceptes. Així podem veure com "moviments" socials molt presents als nostres carrers i places com el *15-M* o la *Plataforma dels Afectat per l'Hipoteca* han mostrat un alt grau de participació ciutadana gràcies a l'ús de les xarxes socials, i no es podríem explicar sense elles.

2.1 La Televisió

De tots els mitjans de comunicació que existeixen el que ens preocupa per aquest treball és la televisió ja que serà l'instrument per a fer arribar *Crònica de...* als espectadors.

Actualment qualsevol explicació de què és la televisió queda desfasada quasi a l'instant tant pel que fa a la descripció dels aparells receptors, com a la senyal o als usos que els usuaris li donen. No obstant partirem del que diu *el Gran Diccionari de la Llengua Catalana* a la seva edició electrònica³:

■ televisió

► [de l'angl. television, comp. híbrid de l'element gr. tele- i vision, pres del fr. vision, del ll. visio, -ōnis "visió"]

1)

1-Transmissió a distància d'imatges en moviment i de sons per mitjà d'ones electromagnètiques o bé de cables.

El conqueridor fou ben explícit a l'hora d'expressar la finalitat de les seves "memòries": "E per tal que los hòmens coneguessen, quan hauríem passada aquesta vida mortal, ço que nós hauríem fet [...] e per dar exempli a tots los altres hòmens del món...".

2-televisió a la carta. Modalitat televisiva que permet al telespectador sol·licitar a l'emissora que ofereix el servei un programa concret d'entre els disponibles sense dependre de dates ni horaris prefixats.

3-televisió de pagament. Sistema de televisió en el qual l'usuari rep una sèrie d'emissions codificades, sense interrupcions publicitàries, mitjançant un aparell descodificador de senyals i a canvi d'una tarifa d'abonament.

4-televisió per cable. Sistema de transmissió que distribueix senyals de televisió, programes originals i altres serveis a través d'un cable coaxial.

5-televisió per satèl·lit. Sistema de distribució de senyals de televisió consistent en la utilització d'un satèl·lit artificial com a únic repetidor, de manera que els usuaris d'un territori puguin captar-ne directament els senyals.

2)

1-Mitjà de comunicació de massa basat en la transmissió a distància d'imatges en moviment i de sons.

2-televisió porqueria. Gènere televisiu en què hom vol atreure un públic ampli fent objecte d'espectacle la vida privada dels participants o explotant el gust per la violència, els escàndols o la grolleria.

La televisió comercial va començar el seu camí als anys 30 i des d'aleshores l'electrodomèstic que descodifica la seva senyal, el televisor, s'ha convertit en un dels més comuns a tot arreu. I és que a l'any 1937 van engegar les emissions regulars de

televisió al Regne Unit i a França. Malgrat que en els primers anys els aparells existents tenien unes pantalles menudes i d'un cost elevat les emissions televisives es van popularitzar ràpidament i el nombre de televidents va créixer de seguida. En els primers temps la seva programació va beure necessàriament dels mitjans ja existents com la ràdio o la premsa per a crear els seus continguts, però no van tardar en anar apareixent els formats pròpiament televisiu.

Hui en dia podem consumir productes televisius fins i tot sense cap televisor al davant. Tot això és gràcies a la seua convergència cada vegada major amb les possibilitats que ofereix la Xarxa mitjançant ordinadors, telèfons mòbils (*smarthphones*) o tauletes electròniques (*tablets*). Fins i tot podem estar navegant per Internet amb les noves televisions intel·ligents conegudes com *smarthtv*, les que a més ens ofereixen gaudir de *televisió a la carta* o continguts fins ara reservats a la pantalla del computador.

D'aquesta manera als nous usuaris se'ls desdibuixen les barreres entre els diferents mitjans de comunicació, podent ser espectadors, lectors i fins i tot creadors d'informació i continguts al mateix temps. I pel que fa a la recepció dels formats purament televisius a més s'elimina la frontera del temps perquè ara pots veure allò que vols en el moment que ho vols, sense tindre que estar pendent de la seua emissió en directe o de programar un sistema de gravació.

2.1.1 Cronologia de la televisió

Per a fer-nos una idea del procés que ha experimentat la televisió fins a convertir-se en el que és hui en dia podem destacar les següents fites tècniques⁴ en el seu desenvolupament a mode de cronologia, a més de senyalar els moments històrics més importants per a la televisió a Espanya:

4 Font: diferents entrades de la Wikipèdia

- 1884 - L'estudiant alemany Paul Nipkow dissenya i patenta el que és considerat com a primer aparell de televisió de la història: el disc de Nipkow. Aquest sistema d'anàlisi de la imatge era basat en un disc perforat girant a 25 revolucions per segon. Cada forat, al nombre de 30 a 200, és col·loca a una distància decreixent del centre, el que permet analitzar la imatge línia a línia. D'aquesta manera la imatge es composta de tantes línies com forats té el disc.
- 1897 - Karl Ferdinand Braun construeix el primer tub catòdic.
- 1900 - Perskyi encunya la paraula "televisió" a l'Exposició Universal de París.
- 1907 - El disseny de Nipkow es pot dur a terme.
- 1911 - Rosing i Zworykin creen un sistema de televisió, amb imatges molt crues i sense moviment.
- 1923 - Vladimir Zworykin desenvolupa el iconoscopi, el primer tub de cambra pràctic.
- 1926 - El japonès Kenjito Takayanagi realitza la primera transmissió de televisió utilitzant un tub de raigs catòdics.
- 1927 - Philo Farnsworth realitza a San Francisco la primera demostració pública del seu dissector d'imatge, un sistema similar l'iconoscopi.
- 1927 - John Logie Baird transmet un senyal 438 milles a través d'una línia de telèfon entre Londres i Glasgow.
- 1928 - Baird Television Development Company aconsegueix el primer senyal de televisió transatlàntica entre Londres i Nova York.
- 1929 - BBC transmet imatges de 30 línies formades mecànicament.
- 1932 - venuts a Anglaterra 10.000 receptors de televisió amb disc Nipkow de 30 línies.
- 1937 - Marconi-EMI comercialitzen un sistema de 405 línies totalment elèctric.
- 1941 - Guillermo González Camarena - Enginyer mexicà que obté el 14 d'agost, als EUA, la patent 2.296.019 per inventar un adaptador cromoscòpic simplificat per a la televisió (una primera versió va ser creada per John Logie Baird al 29, però no és operativa, i sent perfeccionat per ell abans de morir el 1946), sense cap dubte, entre els molts projectes de la televisió en color, un dels pares d'aquesta va ser Camarena.

- 1951- Primera emissió de televisió en color a Nova York en NTSC.
- 1954- Primer receptor de televisió a color. El *CT-100*, va eixir el 25 de març dels tallers de RCA i comptava amb una pantalla de 30 cm.
- 1956 - La casa nord-americana Ampex dissenya el primer magnetoscopi, el cuádruplex convertint-se així en els primers aparells professionals de gravació de vídeo.
- **Comencen les emissions de Televisió Espanyola el 28 d'Octubre.**
- 1962- Llançament del satèl·lit Telstar 1 permetent retransmissions TV transatlàntiques.
- 1985 - Sony desenvolupa el sistema de gravació betacam. Ampex desenvolupa el ADO Ampex Digital Òptica el primer efectes digitals.
- 1980 - 1982 - Desenvolupament de convertidors de normes i de cromà-claus digitals.
- 1983 - S'aprova la norma CCIR-601, 4:2:2 per qualitat estudi i 4:1:1 i 4:2:0 per ENG.
- **El 10 de setembre tindrà lloc la primera emissió de TV3.**
- 1985 - Primer magnetoscopi digital en format D1 realitzat per Ampex i Sony. Es desenvolupen els efectes digitals (DVE).
- 1987 - Surt la norma de la interfície paral·lel per a la connexió d'equips digitals
- 1987 - 1992 - Es creen els formats D2 i D3 que digitalitzen el senyal compost de vídeo. Van ser formats de trànsit.
- 1989- S'adopta el format d'imatge 16/9
- **S'aprova la llei de televisió privada a Espanya i s'atorguen les tres llicències que seran una per a Telecinco, una per Antena 3 i una per a Canal Plus.**
- **Primera emissió de Canal 9, el dia 9 d'octubre.**
- 1993 - S'aprova la norma per a la connexió en sèrie d'equips, l'anomenat SDI Serial Digital Interface. Surt el sistema D5 de Panasonic i el Betacam digital de Sony.

- 1995 - S'aproven les normatives per a les emissions digitals, per satèl·lit la DVB-S, per cable la DVB-C basades en la compressió MPEG-2.
- 1997 - Neixen les plataformes digitals per satèl·lit. S'aprova la norma DVB-T per la televisió digital terrestre. Als EUA s'aprova la ATSC (Advanced Television System Committee) per a la transmissió de televisió digital terrestre.
- 2000- **Entra en funcionament la primera plataforma comercial de TDT a Espanya Quiero TV**
- 2002- **TV3 emet en TDT, la primera cadena pública de l'estat espanyol que emet en en TDT a més de l'analògic.**
- 2004- Televisió digital per ADSL.
- 2005- Funcionament de la Televisió digital terrestre (TDT) a França. El 31 de març de 2005 el 35 % de la població francesa és coberta pel senyal TDT.
- **Primera emissió d'IB3, el canal públic de les Balears.**
- 2010: **Funcionament de la TDT a Espanya. I eliminació de la televisió analògica.**

2.1.2 Els orígens a l'Estat Espanyol: el naixement de la Radiotelevisió Espanyola

El dia 10 de juny de 1948, a les 12:45 hores, ha passat a la història de la televisió a Espanya per haver-se fet la primera demostració pública del funcionament d'aquest invent. El fet va tindre lloc dins la Fira Internacional de Mostres que es celebrava al Palau de Montjuïc, a la ciutat de Barcelona, on la casa Philips Ibèrica va fer una exhibició mitjançant la instal·lació d'una càmera connectada per cable a un monitor situat a trenta metres. Enriqueta Teixidó i Enrique Fernández es convertiren d'esta manera en els primers locutors de tot l'Estat en aparèixer en pantalla.

No obstant això, el primer espanyol que veuria el seu rostre representat a través de les senyals electromagnètiques de la televisió va ser el General feixista Francisco Franco el 25 de novembre de 1938, en plena Guerra Civil Espanyola. Això va ser possible gràcies a que l'Alemanya nazi realitzara una demostració de la *Fonovisió*, una espècie de videotelèfon patentat per Telefunken que permetia enviar sons i imatges a distància.

Aquesta prova s'emmarcava dins del conveni de col·laboració establert entre els alemanys i el bàndol de Franco. L'acord es va signar al març d'eixe mateix any i amb el que els alemanys es comprometien a facilitar la infraestructura tècnica i de telecomunicacions per a que els militats sublevats construïren dues emissores de ràdio. La premsa de l'època va descriure la prova com una breu conversa entre el General Franco i el seu ajudant el comandant Martínez Maza.

Si bé del futur dictador no han transcendit més valoracions que les lloances per la tècnica alemanya, qui si va expressar les possibilitats de propaganda ideològica de l'aparella va ser Günter Flatzen, del Departament de Correus d'Alemanya, qui va viatjar fins a Burgos per a la demostració. D'aquesta manera ho recollia el *Diario de Burgos* a la seua edició del 26 de novembre de 1938:

“La *Fonovisió* és el mitjà de comunicació més perfecte del que disposa actualment la humanitat. Persones separades per una llarga distància poden canviar impressions sense pèrdua de temps i no sols verbalment sinó a través de l'espai, de tal manera que la tècnica de la *Fonovisió* pot considerar-se com el mitjà d'unió espiritual més eficaç entre els homes. Per estes causes la *Fonovisió* serveix de manera extraordinària a enfortir un Estat nacional en sí mateix i donar-li unitat i cohesió i, en el futur, fomentar la comprensió entre tots els pobles. Així, la *Fonovisió*, resumeix simbòlicament els fins que es dirigeixen a combatre el bolxevisme, a enfortir el nacionalisme característic de cada país i a fomentar la pau mundial mitjançant el respecte mutu entre les nacions”.

D'aquesta manera Günter Flatzen descrivia com el nou mitjà de comunicació podia ajudar als interessos ideològics, com si es tractés d'una ferramenta més de la guerra. Més enllà de l'enrenou que aquesta exhibició va causar en el seu moment desconexem quins van ser els seus resultats autèntics i la tècnica de *Fonovisió* s'abandonaria amb la

derrota alemanya a la Segona Guerra Mundial, i per tant els experiments no tingueren continuïtat més enllà.

Una vegada finalitzada la Guerra Civil Espanyola i baix el règim franquista el propi dictador es convertiria en l'avaluador de totes les noves proves televisives que es realitzarien en Espanya. D'aquesta manera no va haver cap experiment televisiu realitzat per tècnics espanyols o estrangers que no tingueren a Franco com a primer, i fins i tot únic, destinatari de les demostracions. Açò era fruit del sistema polític establert al voltant de la figura del General, on la seva decisió era definitiva per a que començaren les emissions televisives a Espanya, i fins i tot per a fixar les característiques del model televisiu.

Tant era així que a l'any 1948 fins i tot la companyia nord-americana RCA va instal·lar un circuit tancat de televisió en El Pardo, residència oficial del Cap de l'Estat Francisco Franco, per a que jutgés les bondats de la seva tecnologia. Estes proves van incloure el primer programa de televisió a Espanya, que tindre una durada de vint minuts i va ser presentat per l'actor Ángeles de Andrés. En acabar la representació els assistents es van poder veure a ells mateixa en els receptors, i com anècdota ha arribat fins als nostres dies les impressions de l'esposa de Franco, Carmen Polo, qui al veure's a la pantalla amb una silueta, que segons ella, no es semblava en res a la seva, va exclamar indignada "Que mal funciona açò!". No sabem si el dictador tingué o no a bé considerar les opinions de Carmen Polo, el que si és palés és que les proves continuaren tècniques continuaren a Espanya, mantenint com a prioritat convèncer al Cap de l'Estat d'establir un servei públic de televisió.

Altra fita política important va ser al 1951 quan després d'una remodelació ministerial la radiodifusió va deixar de ser una competència del Ministeri d'Educació per incloure-la, fins a la fi del franquisme, al Ministeri d'Informació i Turisme. A partir d'ahí es crea una jerarquia per a la televisió, al capdamunt de tot si troba el ministre del ram, Gabriel Arias Salgado, seguida pel Director General de Radiodifusió, Jesús Suevos, i pel Director de Programes i emissions de Radio Nacional de Espanya, José Ramón Alonso; pel que fa als càrrecs de caire més tècnic comencen a treballar al servei de la televisió José Luís Colina, com a Director de Programació, i Joaquín Sánchez com a

responsable d'enginyers. Aquestes seran les persones encarregades d'establir uns horaris de programació en proves fins a la inauguració oficial de Televisió Espanyola. Si bé les emissions experimentals eren assajos tècnics també complien la finalitat de convèncer al dictador i al seu entorn per a crear el servei de televisió a Espanya. Tant és així que fins i tot s'arriba a l'extrem de tindre una televisió a la carta per a la família Franco, i es que des de El Pardo es solien demanar programes i el més habitual era que es sol·licitaren dibuixos animats.

Pel que respecta al pensament del dictador al respecte de la informació a la radiotelevisió són molt rellevants les seues paraules recollides al juliol de 1962 pel seu cosí Francisco Franco Salgado-Araujo, quan aquest parla sobre el Ministre d'Informació i Turisme, Gabriel Arias Salgado, pocs dies abans de ser substituït per Manuel Fraga Iribarne, i són les següents :

“Al Ministre l'ataquen molt els seus companys de govern, diuen que no dona bastant informació i que el públic la busca a les ràdios roges. Jo pense com ell i considere que ni la ràdio ni la premsa deuen afanyar-se a contar el que passa (...) Fa dies esclataren dues bombes a Barcelona. La notícia la va donar la premsa de la ciutat, però no la de la resta d'Espanya. A l'estranger apenes es va comentar. Si ho haguessen donat la ràdio i la televisió, s'hauria format un escàndol molt gran”.

Però tornant al desenvolupament tècnic de la televisió a Espanya continua el seu camí i el 1952, utilitzant equips cedits per la casa Marconi i amb personal tècnic pertanyent al Laboratori Electrònic de la Direcció General de Radiodifusió, del Ministeri d'Informació i Turisme, se celebra la primera retransmissió esportiva. Es tracta de un partit de futbol entre el Madrid i el Racing de Santander, per a tal gesta es fan servir tres càmeres i s'encarrega de la locució Matías Prats. Una vintena d'alts càrrecs van tenir el privilegi de contemplar-lo.

Però la data del 28 d'octubre de 1956 s'estableix com la fi de l'emissió en proves i s'inaugura la programació diària. Així doncs, es considera esta la data d'inici de Televisió Espanyola (TVE).

Amb l'entrada de Manuel Fraga Iribarne la TVE potencia els continguts televisius basats en musicals, informatius, dramàtics, pel·lícules i sèries televisives estatunidenques, i molt lentament comencen a emetre's espots publicitaris, primer en directe i posteriorment arribarien els espots filmats, el primer spot filmat emès a TVE va ser el d'un rellotge Omega Sea Master al 1958.

Fins a l'arribada del video-tape, cap als voltants de 1963, que permetria la gravació i posterior emissió de la programació, tota la producció es realitzava als estudis del Passeig de l'Havana de Madrid i amb excepció dels espais filmats, en rigorós directe. Al 1964 s'inauguraren uns espais més grans a Prado del Rey, Madrid.

A partir de 1959 s'havien iniciat les connexions entre Madrid i Saragossa, Barcelona, Bilbao, València, Sevilla, Santiago de Compostela, etc., mitjançant l'enllaç hertzià.

El 15 de novembre de 1966 va aparèixer un segon canal de TVE (*TVE 2*), coneguda al principi com *l'UHF*, perquè per a la seva emissió utilitzava aquesta banda de radiofreqüències. A TVE 2 s'hi emetien els continguts culturals, esportius i de servei públic destinats a una audiència menor.

L'any 1969, TVE estrena les emissions en PAL, cosa que tècnicament li permetia emetre programes en color. Malgrat això no seria fins al 1973 quan TVE comptaria amb els mitjans tècnics per a poder fer les seues emissions a color. Fins a l'any 1977 conviuria el color amb el blan i negre a la programació de TVE.

Fins a que no s'acabe la dictadura franquista i es redacte la Constitució Espanyola de 1978 la TVE no tenia cobertura jurídic-legal. Així que la seva missió va quedar definida per l'article 20, que protegeix el dret “a comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol medi de difusió”.

Poc a poc TVE amplia els seus horaris d'emissió, però ens haurem d'esperar fins al 1990 per a trobar un nou canvi rellevant en l'àmbit televisiu, i és que eixe any s'estableix la Llei de Televisió Privada i es va liberalitzar el mercat televisiu d'Espanya,

el que dona pas a la creació de i canals privats: Telecinco, Antena 3 i Canal+. Poc després arribaria la televisió per satèl·lit a Espanya, i RTVE va llançar els seus canals temàtics Teledeporte i Canal Clásico, així com el ja existent des de 1989 el Canal Internacional.

Amb la creació de la plataforma digital Vía Digital, hui en dia integrada a Digital+ juntament amb Canal Satélite Digital, TVE va seguir apostant pels canals temàtics i expressament per a Vía Digital va sumar a l'oferta de Teledeporte i Canal Clásico els canals Alucine, Cine Paraíso, Grandes Documentales Hispavisión, Canal Nostalgia i Canal 24 horas.

Més recentment cal destacar l'arribada de la Televisió Digital Terrestre (TDT) i l'increment exponencial de canals de televisió en obert quan han aparegut. Com a eixemple d'aquest augment de canals de la TDT podem observar els que TVE manté actualment: *La 1, La 2, 24 horas, Teledeporte, Clan TVE i TVE HD.*

Els canvis normatius més importants que ha patit la TVE als últims temps fan referència l'eliminació la publicitat de tots els canals de TVE a partir de l'1 de gener de 2010. TVE només pot emetre auto-promocions, comunicacions institucionals, campanyes electorals, campanyes divulgatives de caràcter social i anuncis que formen part indivisible de certs programes. A més, s'elimina la possibilitat que TVE pugui tindre canals de pagament per TDT com els operadors privats.

El 3 d'abril de 2010 es va completar l'apagada analògica de les emissions a l'Estat Espanyol, quedant per un temps algunes emissions de televisió local encara baix la senyal analògica com és el cas de les emissores comarcals de La Safor on problemes burocràtics retardaren el procés d'adjudicació de les senyals.

2.1.3 Els orígens de la televisió en català

En aquest apartat ens sembla important reflectir quin ha estat la presència del català a la televisió, la seua evolució i com han anat naixent diferents cadenes amb la finalitat d'aconseguir una normalització lingüística de la llengua i el seu reconeixement social.

És que el català es comença a fer sentir per televisió ja als anys 60. Va ser se la mà de TVE Catalunya que va començar les seues emissions regulars en català a partir del 1964 i consistien en obres de teatre, programes especials sobre festes i tradicions i divulgatius.

Aquesta programació en català s'emetia en desconnexió per a Catalunya i les Illes Balears. A la dècada dels 70 apareixen magazins com *Miramar*, *Mirador* i *Nova Gent*, es creen els centres de producció de TVE al País Valencià i a les Illes Balears i es comença a emetre diàriament en català.

Però no serà fins a l'any 1983 el naixement de la Televisió de Catalunya (TV3), el seu senyal sols arribaria en aquell moment al 70% de la població catalana. Les emissions de TV3 van arribar a terres valencianes el 1985 quan un grup de radioaficionats de Sueca instal·laria un repetidor i aconseguix difondre la TV3, però serà precintat per ordre del Delegat del Govern espanyol, Eugeni Burriel.

Gracies als repetidors instal·lats per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) al 1986 la TV3 es va poder veure a tot el territori valencià. TV3 també amplia les seves emissions a les Illes Balears, El Rosselló (França) i la Franja de Ponent (Aragó).

El 9 d'octubre de l'any 1989 és va fer la inauguració de Televisió Valenciana, Canal 9, no exclosa de polèmica des del seu naixement, en aquesta ocasió per què començava a emetre per la mateixa freqüència que usava ACPV per al senyal de TV3. El model lingüístic de la Televisió Valenciana també va ser motiu de discussió ja que des del seu inici manté una programació pràcticament en castellà pel que fa a pel·lícules o les coproduccions amb altres canals.

També al 1989 es crea Canal 33, el segon canal de Televisió de Catalunya que centrarà la seua programació en l'àmbit cultural i a la divulgació.

Amb l'arribada de les televisions privades, mencionades al punt anterior, les dues en obert, *Tele 5* i *Antena 3*, realitzen desconnexions en català.

Al 1995 es crea Andorra Televisió, el primer canal estatal d'Andorra. També en aquest any irrompen amb força les televisions locals i comarcals. No obstant, a Gandia i La

Safor ja s'havien donat experiències televisives des de l'any 1986 que desembocarien en el naixement de *Telesafor*.

El 1997 es crea el segon canal de la Radiotelevisió Valenciana, que es va anomenar Punt 2, el que també va mantindre en els seus orígens una besant cultura, esports minoritaris i una forta presència de programació infantil i de divulgació del medi ambient, formant una graella televisiva només en valencià.

Al 2005 les Illes Balears també crearien una televisió autonòmica: IB3. El model lingüístic dels primers moment d'IB3 estaven més pròxims a Canal 9 que no a TV3, perquè era també bilingüe amb una gran part de continguts en castellà, però amb el temps canvià cap a un model predominantment en català, on fins i tot s'emetien alguns doblatges fets per TV3.

La senyal en obert de TV3 a València es van perllongar en el temps fins al març del 2007 la Generalitat Valenciana empren accions administratives i jurídiques per a tancar els repetidors d'ACPV. En aquest any 2013 el govern valencià i català han arribat a un acord de reciprocitat pel qual els catalans podran veure Canal 9 i els valencians TV3 als canals de la TDT, malgrat tot a setembre de 2013 encara l'acord no és una realitat a l'espera que les diferents administracions acaben de llimar les seues discrepàncies polítiques.

2.1.4 A la Safor

La comarca de la Safor va ser un dels primer territoris del País Valencià en comptat amb emissions locals de televisió. Això va derivar que durant molts anys fins a tres cadenes competint per l'audiència comarcal. La primera en nàixer va ser l'antiga Telesafor, reconvertida en Gandia TV al passar de mans privades a públiques.

Aquest context de tres freqüències a la Safor va canviar per una banda amb el procés d'implantació de la TDT, on calia aconseguir una llicència per a poder seguir en antena, i que només va aconseguir Tele 7 Safor⁵, el que deixava en una situació complicada a

5 Mirar adjunt 1: Notícia apareguda al Levante el 23 d'octubre de 2010

la cadena municipal i forçava al Grup Radio Gandia-Ser a negociar amb l'altra adjudicatària, Comarques Centrals Televisió, per a poder ocupar la seva senyal.

Dins d'aquest context i amb el canvi de govern a l'ajuntament, el nou alcalde Arturo Torrò va procedir al tancament de Gandia TV. Per a saber com es va viure tot aquest procés i què va suposar per als treballadors aquesta decisió he entrevistat a dos membres de la plataforma Gandia TV sí, Marc Gomar i Àlex Ruiz, qui ens donen la seva visió dels fets.

Com explicarien què era Gandia TV i la seua importància de manera breu?

Marc Gomar: Un servei públic que informava i donava veu als ciutadans de la Safor. En ella tenien cabuda des dels clubs esportius a la Setmana Santa, dels creadors locals als que ens visitaven. I participativa: el col·lectiu de mestres, per exemple, va arribar a tenir el seu propi programa.

Àlex Ruiz: I un altre no menys important: un element vertebrador de la comarca. I tots dos elements, servei públic i comarca, el PP ens ha deixat ben clar que no els importen gens.

Per què es tanca Gandia TV?

MG: Per interessos econòmics.

ÀR: Per interessos polítics.

Què se'ls comunica als treballadors i treballadores en un primer moment?

MG: Abans del tancament, alguns regidors del PP i el mateix alcalde ens asseguren que retallarien costos, però estaríem millor. El dia que la tanquen, que la tornarien a obrir quan es creara un consorci amb Oliva i Tavernes de la Vallidigna que legalitzaria una emissió suposadament il·legal perquè, a excepció de LevanteTV, la resta d'empreses concessionàries de les llicències de TDT al País Valencià incompleixen els percentatges mínims de producció pròpia i ús del valencià. GandiaTV complia eixes dos obligacions.

ÀR: El dia del tancament: 'aquesta vesprada no cal que torneu'.

Amb el pas del temps s'ha desmuntat aquella versió?

MG: No ha hagut el mínim interès per part de l'Ajuntament de Gandia en crear el consorci.

ÀR: No era una versió, era una excusa.

En quin punt està el procés judicial pels acomiadaments?

MG: Suspès a l'espera dels recursos presentats contra la sentència favorable a Àlex, però millor que ho explique ell.

ÀR: La sentència dicta que jo sóc treballador de l'empresa pública municipal Iniciatives de Comunicació de Gandia, i condemna solidàriament tant a RMC com a Iniciatives a indemnitzar-me o readmetre'm. RMC va optar per la indemnització, Iniciatives (l'Ajuntament) per recórrer la sentència. En això estem hores d'ara, esperant que el Tribunal Superior de Justícia es pronuncie.

Què podria suposar el cas d'Àlex Ruiz en tot el procés?

MG: L'anul·lació de l'ERO, és a dir, que ens haurien de tornar a acomiadar.

ÀR: L'ERO actual sols ha estat presentat per RMC. En la meua sentència el jutge diu que tant jo com la resta de treballadors treballàvem per a l'empresa municipal, per tant a l'ERO falta una empresa, com a mínim.

Era car el model de televisió pública de Gandia TV?

MG: A cada ciutadà de Gandia, que eren els que la pagaven, li costava menys d'un euro al mes.

ÀR: Si comparem amb el que l'Ajuntament s'ha gastat amb les televisions privades era no sols barata, sinó que a més donava feina a 30 persones, més els treballadors que se necessitaven puntualment.

Podia ser més barata?

MG: Tant com haguera volgut el govern.

ÀR: O tan cara com Canal 9. Com se sol dir: “quan més sucre, més dolç”. Tot depén, en el cas dels mitjans públics, de la voluntat política.

Des de el col·lectiu Gandia TV sí se'ls fa algun retret als anteriors responsables polítics?

MG: Jo cap. No vaig tindre més problemes per a exercir la professió que a Levante-EMV o El Mundo TV. Com allà hi havia uns superiors als que, de tant en tant, havies de convèncer sobre què era o no rellevant i noticable.

ÀR: Jo, textualment allò que ja vaig dir en el discurs d'agraïment quan vam recollir el premi Llibertat d'Expressió de la Unió de Periodistes Valencians, més que un retret, una reflexió: els treballadors i les treballadores dels mitjans, encara que siguen públics, no som instruments al servei dels partits polítics governants, sinó que som professionals al servei de la ciutadania, però, sobretot, persones.

Es cometeren errors?

MG: Sí, però em quede amb els encerts.

ÀR: Òbviament, com en tot. És consubstancial a la condició humana.

A canvi de què s'han subvencionat les televisions privades, una vegada tancada Gandia TV?

MG: Ens ho haurien d'explicar el govern i el grup beneficiari. Sobre el paper, per a fer el que ja es feia a GandiaTV, però per més diners i en castellà.

De quants diners parlem?

MG: Mig milió d'euros a l'any, IVA a banda, a cadascuna.

Quin és el panorama audiovisual actualment a Gandia?

MG: De monopoli. Les dues televisions privades estan actualment tutelades pel mateix grup.

ÀR: Com el panorama general que estem vivint: trist.

Penseu que hi ha interès en constituir el consorci comarcal?

MG: Cap.

ÀR: Per part del PP i d'Arturo Torró cap. Ja ens ha demostrat, com deia al principi, que ni li interessa allò públic ni molt menys la comarca, i fins i tot m'atreviria a dir que ni la ciutadania.

Qui ix beneficiat de tota esta situació?

MG: Clarament, la televisió privada perquè tampoc té cap sentit parlar d'ella en plural. És una televisió privada amb dos canals.

ÀR: És una altra de les incògnites de totes les que ja ens ha plantejat el govern municipal.

Què hi ha darrere de la compra de tele 7, baix el seu punt de vista?

MG: És molt sucós adquirir una televisió quan duu aparellada una sucosa subvenció. A més d'aconseguir el monopoli informatiu i publicitari.

ÀR: Algun dia ho sabrem, no sols el què també qui.

És molt democràtic que no se sàpiga de manera clara qui era el propietari de tele 7?

MG: No és tant una qüestió de democràcia, perquè parlem d'una empresa privada, com de transparència.

ÀR: Alguna cosa amagarien, pense.

Tele 7 ha tingut algun altre sentit que no fos el polític?

MG: No. D'una altra manera no hagueren tingut cabuda determinats personatges. Ni anuncis clarament electorals com el de la misteriosa *Asociación Parados de Gandia* que no s'ha tornat a manifestar, malgrat que, des de les eleccions, l'atur ha crescut en 1.500 persones.

ÀR: Rendible, parlant en termes econòmics, sembla que no ha sigut, sinó no s'entendria tant de moviment.

Com valoren les últimes declaracions d'Arturo Torró sobre Gandia TV?

MG: Pròpies d'ell. El més graciós és que, dos anys després, ell té programa de televisió i nosaltres no.

Els membres de Gandia TV sí, estan vetats a la comarca per a treballar? Per qui?

MG: Sí. Per desgràcia, vam haver de ser els primers en alçar la veu contra un govern acabat d'escollir amb majoria absoluta i això es paga. Els mitjans locals necessiten de la publicitat institucional per a tirar endavant i eviten contractar professionals incòmodes per al govern. No vull dir que els que treballen siguen còmodes; la majoria pateix pressions per a informar.

ÀR: Ens ho han dit claret: *“sois tontos y os estáis cerrando puertas”*, o *“ningú dels qui esteu rere la pancarta aneu a treballar ací”*. No cal ser massa intel·ligent per entendre-ho.

3. El reportatge

3.1 El reportatge: Definició

El reportatge podria ser considerat com un gènere de gèneres ja que en pot incloure altres dins de la seva estructura narrativa, en especial l'entrevista i l'enquesta. Definir què és un reportatge és bastant complicat per la llibertat que comporta en l'organització i en l'estructura de la informació.

Dins d'aquesta complexitat a l'hora d'establir les característiques bàsiques d'aquest gènere podem dir que parteix de l'exigència de l'objectivitat i de la fidelitat a la realitat. El que no vol dir que el periodista no pugui posicionar-se amb un punt de vista.

Però podem anar al cor del reportatge si l'entendem com una narració en profunditat dels fets o de les idees d'interès que estiguen d'actualitat amb els recursos del mitjà que fem, en el nostre cas serà el llenguatge audiovisual, ja que es tracta d'un programa de televisió.

Els reportatges per tant tindran la vocació d'anar més enllà d'una notícia i buscar aspectes que en la informació diària han quedat obviats per la manca de temps i el ritme en que es treballa a les redaccions periodístiques.

3.2 Exemples de programes de reportatges al nostre panorama audiovisual

Crònica de... beu de produccions com *Informe Semanal*, de Televisión Española, 30 minuts a Televisió de Catalunya o de *Dossiers* a Canal 9. Tres apostes serioses i de qualitat de televisions públiques. Tots tres programes es componen per reportatges independents que analitzen un aspecte candent de la societat, fugint dels tòpics i intentant oferir una visió panoràmica del que succeeix.

Per les dimensions d'aquestes televisions molts cops tracten temes més enllà de les nostres fronteres. A diferència de nosaltres que ens centrarem en allò més pròxim, tant per motius de disponibilitat de recursos tècnics i humans, així com per l'àmbit en que ens movem: la comarca, a la que volem informar i fer que s'apropen i es qüestionen allò

que tenen al seu abast, que puguen eixir al carrer i veure del que s'està parlant o recapaciten sobre alguna cosa que els afecta.

3.2.1 Informe Semanal:

Informe setmanal és un programa informatiu que s'emet setmanalment per la Primera de Televisió Espanyola. És un dels programes més veterans de la televisió a Espanya. Va iniciar les seues emissions el 31 de març de 1973, i des d'aleshores ha emès més de 6.000 reportatges. Actualment, en cada programa s'emeten quatre reportatges d'actualitat internacional, nacional, societat, cultura i espectacles.

El programa original es deia Setmanal informatiu, i va ser creat i dirigit per Pedro Erquicia, reunint per a açò a un nodrit grup de professionals de la televisió. L'equip original ho van compondre Pedro Barceló, Javier Basilio, Rafael Martínez-Durbán, Carmen Sarment, Manu Leguineche, Aurelio Rodrigo, Agustín Monestir, Luis Leal Soto, Carlos Amann, Miguel Cruz, Emilio Martínez-Lázaro, José Antonio Silva, Enrique Suárez, José Manuel Propietàries i Carmen Hernanz.

Durant la seua història han participat signatures representatives en aquest espai, sent algunes d'elles les de Baltasar Magre, Ramón Colom, Ana Asensio, Vicente Botí o Pedro Soler.

Aquest espai es configura com el programa informatiu més veterà de la televisió a Espanya, sense comptar els Telenotícies, i degà de la televisió a Europa, sent el més premiat de la història i el que registra un major índex d'acceptació. Amb 2,5 milions d'espectadors fidels durant 30 anys.

La gran paradoxa és que l'espectador reconeix a primera vista el programa i que creu estar davant "aqueix producte de tota la vida que no li traeix". I pot ser que ací estiga la clau: a canviar per a no detenir-se; a mantenir certes analogies i a preservar una manera d'explicar assossegat, on l'important és el que s'explica i no qui ho fa. En *Informe Setmanal*, cada setmana intenten acostar-se a l'espectador amb una forma de fer periodisme que s'ha fet senya d'identitat a força d'anys i experiència i que pretén ser reposat però abans de res, veraç.

3.3.2 30minuts:

30 Minuts és un programa que ha estat capaç de subratllar de manera especial la història de Televisió de Catalunya i la percepció de la societat civil del país en aquest últim quart de segle.

Als seus reportatges ens ha explicat i ens explica el món que ens envolta, des de la realitat més pròxima a la més llunyana, viatjant també a la història necessària, procurant treballar sempre amb rigor i profunditat. I amb la vocació de fer-lo més entenedor. Des d'aquell món que ja es preparava, l'any 1984 (data de la posada en marxa del programa), per enderrocar cinc anys més tard el mur de Berlín i superar la dramàtica divisió dels blocs, fins al d'ara, el del segle XXI, ple d'incerteses sobre els models tradicionals d'entendre i de gestionar el planeta des de tots els àmbits. Des de la Catalunya i l'Espanya dels primers passos d'autogovern i de la consolidació democràtica a l'actual recerca del dibuix d'uns perfils més definits de projecció cap al futur.

30 Minuts és fidel a la interpretació i al reflex de les nostres societats, atent, com sempre, a les noves realitats i als discursos televisius que ens permeten explicar-les millor a cada moment.

La careta del programa, nou referent d'una evolució entesa des de la coherència i la fidelitat a les seves senyals d'identitat, és tota una declaració de principis: l'obertura de finestres i d'espais a tot allò susceptible de ser explicat, mostrat. La figura de l'home despullat que s'interrogava sobre una realitat que es projectava sobre el seu cos deixa pas a la ciutat del món, de la vida, on la condició humana tracta d'adaptar-se al naixement d'una nova era marcada pel canvi de segle.

3.3.3 Dossiers

Aquest programa segueix una línia semblant als dos anteriors, ja que es tracta d'un contenidor de reportatges d'actualitat realitzat per Radiotelevisió Valenciana. Es tracta però del seu programa degà ja que porta en antena des dels inicis de la cadena.

3.3.3.1 Entrevista a Víctor Martínez de Dossiers

Per a comprendre bé que ha significat el programa Dossiers al llarg de la història de la Radiotelevisió valenciana he optat per entrevistar a un dels seus membres fundadors, Víctor Martínez. En el moment de l'entrevista era realitzador del programa i ha estat vinculat des del seu inici primer com a càmera, ajudant de realitzador fins ocupar el lloc de realitzador.

-Quant anys porta vosté en *Dossiers*?

-Intermitentment vint-i-un anys. Primer vaig ser càmera, després que el programa va deixar d'emetre's durant dos anys i estava en altre de reportatges que es deia *Crònica*, i vaig tornar al programa de nou després.

-Des de quin any està *Dossiers* en antena?

-Des de octubre de 1989.

-I quants capítols porta en l'actualitat?

-La numeració dels capítols s'ha canviat des de l'any 89, però podríem dir que al voltant dels 700 programes. En tots estos anys la periodicitat de *Dossiers* ha canviat.

-Actualment cada quant s'emet el programa?

-Cada quinze dies.

-Quantes persones treballen en *Dossiers*?

-En estos moments hi ha un equip de tres periodistes, tres càmeres, tres realitzadors, quatre becaris de realització i altres quatre de producció, un director i després per a muntar els reportatges ens calen un tècnic de só i un muntador. Puntualment també es

requereix d'un editor de grafisme. Podríem estar parlant que per a traure endavant *Dossiers* ens calen al voltant de setze persones.

-En l'actualitat quants equips treballen en el programa?

-Som tres equips treballant simultàniament. No obstant, puntualment poden eixir reportatges en alguna de les nostres delegacions, a Castelló o Alacant, o també es pot donar que algun tema isca de la redacció a proposta seua.

-Els periodistes són fixes del programa?

-Sí, normalment són periodistes del programa. L'únic que pot passar és que isca un tema del qual hi ha un especialista a la redacció i que agafe eixe tema en concret. Aleshores se'l lliura del seu treball a la redacció per a que es faja càrrec del reportatge.

-Què es tarda en produir un capítol?

-Depén del reportatge. En el que tinc entre mans hem gravat en una setmana i demà comence a muntar-lo, però no és el més normal. Normalment busquem la qualitat i es sol gravar en dos o tres setmanes. Però a la vegada que gravem el periodista ja està buscant altres temes. No és tot gravació. I el muntatge pot estar en un par de setmanes.

-Cóm es registra l'àudio?

-Hi ha diversos sistemes. Normalment quan és una persona només clavem un micròfon sense fils, però també hi ha possibilitat d'utilitzar dos micròfons sense fils si hi ha dues persones. Però ahí es complica perquè ja hi ha pocs aparells que et deixen diferenciar les dues senyals. La perxa també s'empra perquè valorem molt els ambients. Una cosa són els talls de veu d'entrevistes cuidades i altra els ambients amb contingut. Parle d'aquells ambients que aporten alguna cosa. Per exemple, si un restaurador li està donant indicacions de treball a altre i eixe contingut és important per al reportatge, aleshores la perxa en estos casos va molt bé perquè no et dona temps de capturar-ho d'altra manera.

-Què formats ha tingut *Dossiers* al llarg dels anys?

-En un principi va començar amb un format de monogràfics de mitja hora, fins i tot alguns de més. El primer reportatge que es va enregistrar va ser sobre els xiquets de Rússia, que va començar la seua gravació fins i tot abans que les emissions de la tele. En el primer que va eixir en antena va ser un que vaig gravar jo sobre la Andalusia

valenciana, que es va gravar a l'octubre del 89. Més endavant es va esgotar el format de mitja hora i ja es va passar al model d' *Informe Semanal*, que eren diferents reportatges que en total tenien una durada de trenta minuts, d'actualitat normalment i alguns de més blancs.

-Dossiers compta amb presentador?

-Des del principi els reportatges foren amb presentador fins fa tres anys que TJ va ser l'últim qui el va presentar.

-Als reportatges els periodistes parlen directament a càmera, *speech*, o es fa servir una veu en *off*?

-En l'actualitat es un format bastant obert. La tendència es que el periodista prenga part del reportatge. Aleshores poden aparéixer com a interlocutors de l'entrevistat. Quan es fa un *speech* és una manera de fer palesa la seva presència, però no s'utilitza sempre, depén de cada de cada reportatge, del seu contingut i la orientació que li vulga donar el periodista en eixe moment.

-Per què quan es grava a la resta de l'Estat o a l'estranger sí és freqüent incloure un *speech* del periodista?

-Normalment quan s'ix fora interessa donar a veure que Canal 9 ha estat ahí. És una manera de mostrar el lloc on estàs, i que no són unes imatges que has agafat d'internacional. Un *speech* en una televisió com la nostra, que recolza i defensa la llengua, és una forma de dur el micròfon més enllà de les nostres fronteres.

-On se solen enregistrar els reportatges?

-Quasi tots a l'interior de la Comunitat Valenciana, articulant-la des de Morella fins a Oriola. Fora d'Espanya s'ix esporàdicament. A l'actualitat han hagut casos molt comptats d'eixides. Els últims cassos ha estat el d'un reportatge històric sobre Joanot Martorell i altre sobre els moriscos que es va anar a l'estranger, però molt puntualment.

-Cóm es valora que hi ha que fer una gravació fora?

-Un reportatge que la direcció valora que s'ha d'emetre i sense eixes aparicions no queda complet, doncs evidentment, es pren la decisió d'anar.

-S'han venut els reportatges a altres televisions?

-Sí, en ocasions. Sobretot quan féiem reportatges monogràfics de mitja hora só ens els han comprat altres televisions, autonòmiques normalment.

-Quina seria la durada ideal per a que l'espectador no desconnecte?

-El nostre director ens diu que la màxima són vint-i-huit minuts. Esta durada és per a poder ajustar els reportatges a la remissió al canal 9/24, on les franges són de trenta minuts. Aleshores eixos vint-i-huit minuts permet fer després un ajust de continuïtat. D'esta manera cada mitja hora pot haver un informatiu o una reposició de un reportatge. Si te passes de la mitja hora evidentment hi ha que fer ajustos de continuïtat més complicats.

-Amb els nous canals de la TDT quina és la vida del producte?

-Antigament quan només estava Canal 9 s'emetia sols per Canal 9. Actualment es continua emetent per eixe canal els dissabtes a les 20.30 hores, abans de l'informatiu, així tens dos espais d'informació de tall diferent, i arrastres al públic que li agraden els informatiu fins al Notícies 9 que va apegat al programa, i després el dilluns es torna a emetre al 9/24 i et permet encara fer més passes a la TDT al tindre una durada de vint-i-huit minuts que no et dona problemes per al programador.

-I a Internet també es difonen els reportatges?

-La *web* també és un altra forma que s'ha donat ara de donar a conèixer el producte, també tenim pàgina de *facebook* i tot.

-Existeix alguna diferència entre l'espectador que consumeix el producte a la *web* i el de televisió convencional?

-Sí, jo per exemple veig molts reportatges. Moltes vegades els puc veure en emissió però quan no puc els mire a la *web*. *Informe Semanal* el veig moltes vegades a la xarxa o reportatges de cultural com el de Eduard Punset, *Redes*, o altres programes que per l'hora que els emeten no estic a casa o estic treballant, doncs aleshores els veig a la *web*.

-Pensa que un espectador de la *web* aguanta mitja hora mirant un reportatge?

-Has de tindre en consideració que la xarxa ofereix una pitjor qualitat de vídeo i de só. No és el mateix veure-te'l a la teva pantalla de televisió, tranquil·lament al sofà, amb un bon equip d'àudio que a l'ordenador. Encara que últimament ja tot el món està acostumat a veure pel·lícules a l'ordenador. Els hàbits van canviant.

-Quin seria el procés de treball per a dur endavant *Dossiers*?

-Un dels periodistes proposa un tema en una de les reunions que fem. Estes normalment són quinzenals però si escau poden ser setmanals. La periodicitat depèn dels periodistes però qualsevol membre de l'equip pot convocar-ne una per a parlar d'alguna cosa que vulga tractar. En la reunió ens ajuntem tots, els periodistes, els realitzadors, els càmeres, el director i els productors, i aleshores es proposen els temes. Després es discuteixen, es perfilen, es parlen i amb posterioritat el director aprova els que considera oportuns. Cada periodista té un reportatge assignat que a l'hora de proposar-lo a la reunió ha fet una sinopsi, ha investigat la part positiva i l'ha venut a la resta de companys. Una vegada aprovat el tema el periodista es posa a documentar-se més exhaustivament, a preparar les entrevistes, li delega treball a producció per a que li truque als entrevistats. En estos moments, per exemple, estem preparant un reportatge sobre la revolució a Internet i hem entrevistat a Madrid al director de *El País*, a Fernando Sabater y al corresponsal de *Al-Jazzira*, i abans s'ha posat en contacte amb ells producció. Però, ara mateix, eixe reportatge es deixa ahí aparcats per a seguir-lo més endavant, el motiu és que el mateix periodista porta el de la *Llum de les Imatges* i són reportatges bastant elaborats. Un periodista treballa en diferents a la vegada per la complexitat dels temes que estem abordant. Abans eren reportatges que gravàvem en una setmana i els muntàvem en la mateixa setmana i els tréiem, perquè ens circumscrivíem a temes d'actualitat. Ara com busquem reportatges més elaborats ens podem permetre el luxe de dur un parell de temes a la vegada. Aleshores el periodista pot esperar-se fins que aconseguisca tancar les entrevistes que li demane el reportatge, i passar a desenvolupar mentrestant altre tema.

-Qui s'encarrega del guió del reportatge?

-Primer fem tota la gravació, i una vegada tenim tots els recursos, els talls de veu i la resta, es parla amb el realitzador i es decideix l'estructura. Es fa una columna vertebral i sobre ella van passant les coses i es trien els muntatges en paral·lel. Hi ha moltes maneres de guionitzar. A vegades comencem pel final i d'altres pel principi. La nostra estructura sol ser sempre la mateixa, primer va la capçalera i acte seguit va una introducció per a enganxar a l'espectador, que en trenta segons o un minut podrà veure el que li anem a oferir, un aperitiu; després ja va el títol i ja comença el reportatge més

pausadament. El principi és una mena de resum de tot perquè com hui en dia hi ha tanta competència interessa captar enseguida a l'espectador. Això es degut a que a vegades un reportatge el propi guió t'exigeix un ritme molt lent per a començar i aleshores la gent canvia de canal. D'esta manera si saps que el ritme el va a agafar després, doncs ja els ho ensenyes des del principi per a enganxar-los.

-Existeix alguna estructura prèvia al rodatge del reportatge?

-Sí, l'estructura es sap al principi. Es sap a qui anem a entrevistar i les localitzacions exteriors. En u reportatge sobre còmics es va buscar sales que donaren la sensació de còmic com una antiga fàbrica de tabacs. També es decideix el tractament que se'ls va a donar a les imatges i es parla amb la gent de post-producció per a veure quins efectes ens poden oferir amb el programa informàtic *Affter-Effects*, i es parla amb grafisme per a que ens preparen materials com mapes. Totes estes coses s'han de veure abans perquè després les sales d'edició són molt escasses i aleshores no es pot perdre hores allí. Per això ho has de tindre tot molt nugat. Una vegada han acabat les jornades de gravació el periodista es dedica a minutar les entrevistes i el realitzador es dedica a minutar tota la resta i valorar si hi ha que gravar més. Mentrestant el periodista continua fent guió i el càmera amb un ajudant o amb el realitzador del reportatge poden eixir a gravar els recursos que falten. Conforme es va desenvolupant el guió literari et vas assabentant que pot mancar material per a tapar part del guió amb imatges. Aleshores hi ha que fer eixides complementaries per a dur-ho a terme.

-Quin és el paper del periodista en quant a la imatge?

-El realitzador ha de veure si el que està escrivint el periodista s'ajusta al que han parlat abans i s'ha pactat. Jo no redacte, es el periodista qui ho fa i el que tria els talls de veu, però si m'escriu un text que no tinc imatges per a tapar-lo li dic que ha de pensar quines hi tenim i que allò que em demana no ho tinc. El periodista és qui marca un poc els continguts del reportatge, i fins i tot et pot suggerir imatges. Cadascú tenim el nostre paper i la nostra parcel·la de poder, però convé que en un reportatge les parts es porten molt bé. Que hi haja molta comunicació i que no apareguen individualismes. És un treball en equip. Per això quan parle amb el càmera també li dic que em suggerisca coses i quan vaig a muntar el muntador també em proposa ritmes i efectes. Jo com a realitzador sé nodrir-me de la resta de l'equip, encara que, en última instància soc qui

decidisc què imatges van a entrar en el muntatge i qui elegeix els efectes si m'agraden, però diga'm que és un treball en equip. Els bons productes es nota quan hi ha un treball d'equip sense individualismes.

-Cóm veu el panorama audiovisual valencià i a la resta de l'Estat?

-No ho sé, ara les televisions opten per un format fàcil i barat de gravació. Et dones conter quan veus *Valencians pel món* o *Españoles por el mundo*, que es tracta de reportatges de càmera sense ràcord en absolut, simplement és un treball més de periodista on es dediquen a condensar molt el que respecta als continguts de guió i la imatge s'adorna amb quatre recursos. Te n'adones que és tot tall de càmera molt molt pegat i l'èxit radica en l'exquisidesa amb la que elegeixes als entrevistats perquè si a un individu molt parat no vas a tindre el reportatge en la vida. Este tipus de formules gasten en mitjans per a viatjar i demés, però en quant a la realització són bastant pobres.

-Als programes que ha descrit podríem estar parlant que hi ha un major treball de prereducció que no pas en altres fases del treball, no?

-Sí, exacte.

-Quins serien els programes que li agraden a Víctor Martínez?

-A mi programes que m'agraden molt són *Comando actualidad* de Televisión Española, em segueix agradant el classicisme de *Informe Semanal*. A vegades tendim a tornar boja a la càmera i el reportatge de trípod, que dic jo, s'està perdent un poc i a vegades els sentiments i les emocions la millor manera de plasmar-les és amb una realització més calmada i pausada. Ja et dic, cada reportatge requereix un dinamisme. En el que hem fet sobre el trasllat de l'Hospital La Fe vam tindre una realització molt *maxacona*, molt en paral·lel, recolzada amb unes càmeres que fins a eixe moment no les havíem emprat mai nosaltres. Eren unes càmeres menudes del tipus *GoPro*, són les que utilitzen per a esports de risc i demés. I optarem per elles perquè front a la impossibilitat d'introduir les càmeres i a l'operador en les ambulàncies estes càmeres ens permetien pegar-les a les incubadores o les lliteres dels malalts. Això va fer que gravarem recorreguts recorreguts per l'hospital que d'altra manera no s'hagueren pogut veure. També vam fer un muntatge en paral·lel de càmeres dalt d'edificis per a veure el pas de de les ambulàncies, una càmera en una motocicleta, una a la nova Fe i altra en l'antiga;

es va tractar d'un desplegament de tot l'equip per a donar la sensació de dinamisme que té un trasllat. En altres reportatges com els històrics mantens un ritme més tranquil, on es recrea molt més la càmera, es fa tot amb trípode, amb una il·luminació més controlada i hi ha un treball de fotografia més cuidat.

4. Crònica de... i Tele 7 Safor

El programa *Crònica de...* serà emés per la cadena comarcal Tele 7 Safor. Aquesta es troba situada a Gandia i en el moment en que es va gestar aquest projecte emetia en analògic pel canal 52 a la Safor, al 47 a la Valldigna i al 35 a la Marina Alta, això suposa que la cobertura d'aquest mitjà abraçava un àrea d'influència amb una població de mig milió de persones.

La competència directa de Tele 7 Safor, a nivell comarcal, en aquell moment eren les desaparegudes Gandia TV, l'ens públic, i Localia TV, propietat del grup Radio Gandia-SER. Ambdues comptaven en la seua graella amb espais dedicats per als reportatges, mentre que a la cadena on estava realitzant les pràctiques la programació consistia bàsicament amb formules més lligades a la tertúlia, el magazín i els informatius.

Tele 7 Safor formava part de les 13 televisions locals propietat del Grupo Mediamed, que després de la seua fallida va ser comprada per Inversiones Especiales del Mediterraneo S.L., darrere de la qual per a alguns mitjans de comunicació estava l'empresari i candidat a l'Alcaldia Arturo Torró, posteriorment elegit alcalde de Gandia, qui mai va admetre ser el nou propietari de la cadena.

Amb aquest follet repartit a les Fires i Festes de Gandia, octubre de l'any 2009, Tele 7 anunciava la seva nova etapa:



La cadena va reprendre les seves emissions amb la següent programació:

- **Set de Tele:** Es tracta del programa d'actualitat sociocultural conduït per Víctor Rey cada vesprada de dilluns a divendres. Una de les seues premisses era recórrer amb les càmeres cada racó de la comarca de la Safor per il·lustrar la vida i les arts de les seues gents, així com les notícies més curioses i actuals des d'un punt de vista analític, directe i desenfadat.

Aquest programa aglutina des de breus reportatges d'investigació, espais culturals i entrevistes a personalitats notables de la vida saforenca fins a tot allò que més preocupa i té a veure amb el ciutadà.

Tot això amb un estil freqüent i actual i buscant continguts de qualitat des del compromís de la més estricta proximitat.

- **Informatius:** Presentats per Esther Morell l'espai d'informació de la cadena encetava una nova etapa amb “el compromís de fer arribar tota la informació de la nostra comarca. Amb la voluntat que els espectadors de la cadena siguen els primers en estar al dia de tot allò que ocorre a Gandia i voltants”, si més no aquestes eren les premisses que es marcava la direcció d'informatius en la presentació de la nova programació. Una declaració que continuava dient que “a partir d'ara tindran en Tele 7 un informatiu plural i objectiu per acostar-los a la seua realitat més pròxima. Perquè ens importa allò que ocorre en la nostra ciutat i els nostres pobles veïns”. Paraules més pròximes a les tècniques de màrqueting que al que ocorria realment als noticiaris de la cadena, on la informació era tractada de manera tendenciosa i amb criteris polítics i no periodístics.

- **La Cafetera:** Programa estrella de la cadena i baix la direcció de Daniel Ardid. Al llarg dels anys s'ha convertit en el referent dels debats i tertúlies a la comarca. El caràcter principal d'aquest espai és polític on els diferents representants dels partits exposen les seues opinions sobre els temes d'interés.

Per a la nova temporada *La Cafetera* venia marcada per canvis ja que passava d'un programa setmanal cada dimecres a ser diària. El que ha donat pas a *La*

Cafetera Esportiva, les dues edicions setmanals de *La Cafetera Política*, *La Cafetera Jove* i *La Cafetera Social*, a la que anirà lligada *Crònica de...*

- **Zapping:** Aquest espai és un recull dels millors reportatges de *Set de Tele* o els moments més polèmics de *La Cafetera*, i d'altres programes de la cadena.
- **Entre Flames:** L'actualitat del món de les falles serà el focus d'atenció d'aquest espai. S'emetrà durant els mesos de febrer i març i es donarà compte dels actes més importants que envoltes les falles de Gandia. La intenció és apropar a aquelles persones que participen d'una manera o d'un altra d'aquestes festes al públic. Alguns dels convidats que passaran pels estudis d'*Entre Flames* seran les Falleres Majors de Gandia, les diferents Reines o els Presidents de les comissions de la ciutat. També s'anirà als tallers dels artistes fallers per descobrir com prenen forma els monuments. A més de comptar amb directes al carrer i desconexions durant la setmana festiva.
- **Especial Fira i Festes:** Des de l'aparador situat al centre de Gandia s'emetrà tota la programació de Tele 7, amb entrevistes als protagonistes de les festes locals, reportatges especials i connexions en directe als punts més atractius d'eixos dies.

4.1 Aspectes generals: la Bíblia del programa

En aquest epígraf es pretén concretar les bases de *Crònica de...* Així doncs l'objectiu serà establir el que en televisió es coneix com a la Bíblia del programa, on quedaran recollits els aspectes generals que romandran al llarg de totes les entregues i marcaran l'estil d'aquest producte. Malgrat que *Crònica de...* és un contenidor per a diferents reportatges que aniran mutant de temàtica en cada capítol, i en molts casos aquesta marcarà el ritme i els recursos audiovisuals a emprar, sempre hi haurà uns fils conductors que mantindran una coherència i unitat al treball al llarg de les entregues.

Crònica de... naix d'una necessitat de la cadena d'oferir un nou producte que reforcés la marca Tele 7 i completés la seua graella amb espais més cuidats i treballats que donaren una imatge de major prestigi a l'entitat i per això es va buscar un programa de

reportatges. *Crònica de...* pretenia ser quelcom diferent al que ja s'estava fent tant a Tele 7 Safor com a la resta de mitjans comarcals.

4.1.1 Crònica de...

A les reunions de treball amb la direcció de la cadena es barrejaren diversos títols com: *7 de preguntes, Mirades, Fitxers, Informe Safor o Magatzem*, però finalment s'optà per *Crònica de...* Títol que permet la seua adequació a cada capítol, així la segon part del nom canviarà a cada entrega. Açò ens garanteix una llibertat en quant als temes a tractar al convertir-se en un gran contenidor on qualsevol aspecte comarcal pot ser afrontat.

Malgrat ser un programa que pertany clarament al gènere dels reportatges, com puguem ser *Informe Semanal, Dossiers* o *30 minuts*, hem volgut lligar el nostre programa a la paraula crònica. Les cròniques audiovisuals van lligades a dos aspectes fonamentals com són la datació temporal, ja ho deixa clar la pròpia etimologia de la paraula, *Cronos* que significa temps, i la condició de relat des del lloc dels fets. Apropiant-nos d'aquestes dos trets volem conferir al nostre treball una forta connotació del "ara" i "ací" que tenen les cròniques, però amb tots els recursos del format del reportatge, tant a nivell estètic com de continguts.

Així doncs, per al pilot de *Crònica de...* es debateren diferents temàtiques suficientment potents per a que foren la nostra carta de presentació front als espectadors. La meua proposta per al primer capítol, com a responsable del programa, va estar el paper de la dona a la nostra comarca, els conflictes per raons de gènere: l'atur femení, formació, la violència masclista, la repartició de les tasques familiars o les polítiques dutes a terme per les administracions més pròximes. Vaig aportar un dossier de premsa on havien aparegut diferents informacions⁶ relacionades. Però els responsables a la televisió

⁶ Per eixes dates havia aparegut en premsa les dades de l'atur femení al món agrari al País Valencià, a més estava molt candent el tema de la prostitució a Gandia per la nova ordenança cívica de l'Ajuntament, que les aplica multes econòmiques per exercir la prostitució a la via pública.

decidiren que verses sobre el *Cànon Digital*⁷. Un tema que des del primer moment no em va agradar per considerar-lo que ja havia estat protagonista a diferents reportatges a nivell estatal. No obstant, es va buscar la seua besant local, em vaig entrevistar en responsables d'orquestrades de la Safor, amb les botigues de música i material audiovisual, però les visions recopilades no distaven molt de tot el que ja s'havia publicat a la premsa, reportatges de televisions generalistes o diferents portals web. Finalment es va aconseguir que la direcció de la cadena reconsiderés el tema del primer *Crònica de...* i es busqués quelcom més proper, com el trasllat de l'hospital comarcal a les afores de Gandia. L'eix central del reportatge girava al voltant de com afecta el trasllat de l'actual centre mèdic al barri on està i de quina manera la trama urbana i social de la zona s'ha anat configurant al seu voltant al llarg dels anys de convivència.

4.1.2 Punt de vista i tractament

L'objectiu de l'equip a l'hora d'afrontar els reportatges serà buscar una perspectiva més complexa i amb major profunditat que les notícies de les que es compona l'informatiu diari, tot això sempre amb un ull posat a l'actualitat de La Safor.

No hi ha que oblidar que les televisions locals compten amb poc pressupost i nodreixen els seus noticiaris de rodes de premsa i activitats de l'agenda local, que en molts casos ve marcada pels interessos polítics o comercials de la ciutat. Amb aquest programa la idea és aturar-se i mirar el que ens envolta per a poder anar al cor d'allò que ens preocupa i tractar-ho des d'un altra mirada.

Cada entrega girarà vers un tema en concret, sempre procurant anar per davant d'allò que ja han tractat els altres mitjans o que centra el debat de les corporacions municipals. El protagonisme recaurà sobre els temes que preocupen als ciutadans i seran exposats amb rigor i amb la major amplitud de punts de vista possibles. Per això s'haurà d'entrevistar a veus autoritzades i a aquells que son els protagonistes més

⁷ *Cànon Digital* és la remuneració compensatòria per còpia privada (una taxa fixa) aplicada a diversos mitjans d'enregistrament i la recaptació reben els autors, editors, productors i artistes, associats a alguna entitat privada de gestió de drets d'autor, en compensació per les còpies que es fan dels seus treballs en l'àmbit privat.

directes dels fets. A més, amb els reportatges intentarem generar notícies que fins al moment havien passat per alt en l'agenda mediàtica o no s'havien analitzat des d'altres òptiques. Si bé aquestes paraules grans i boniques sí eren l'objectiu formal del programa, mai estigueren a la ment dels directius, més preocupats de servir a interessos partidistes que no pas a garantir la informació de qualitat dels seus espectadors, el que no va fer més que precipitar el fracàs del programa.

La primera entrega de *Crònica de...* el focus d'atenció està en què passa al barri una vegada la infraestructura es trasllada a les afores de la ciutat. D'aquesta manera, s'han entrevistat metges, comerciants, polítics i veïns de la zona. Malgrat no ser massa partidari de les preguntes a peu de carrer al ser molt fàcil extraure del seu context les declaracions, em va sorprendre el nivell de debat que generava entre el veïnat el trasllat de les instal·lacions mèdiques i com la manca d'informació clara al respecte generava teories del més dispars entre els ciutadans.

4.1.4 Graella de programació: on s'enclavaria *Crònica de...*?

Està previst que cada quinze s'estrene una entrega del programa. Hi ha que ser conscients que es treballa amb els recursos propis de la cadena i no es disposa d'un equip en exclusiva per a realitzar els reportatges. El programa s'emetrà en divendres a les 21.00 hores, en acabar el telediari nit. Serà inserit en aquesta franja ja que tot just en finalitzar va l'espai de debat *La Cafetera social*, presentada pel director d'Informatius Daniel Ardid i que compta amb un bon índex d'audiència. A més, es farà coincidir la temàtica del reportatge amb la de la tertúlia per a reforçar *Crònica de...*

Donat que Tele 7 Safor en el moment en que es va plantejar *Crònica de...* no emetia en cadena, i per tant no realitzava desconexions, el programa es repetiria en diferents franges segons necessitats de programació, amb molta cura de no explotar-lo massa per evitar que resulte repetitiu i poc atractiu per al públic.

En aquest gràfic es pot veure la programació de Tele 7 Safor a l'octubre de 2009, on les repeticions van marcades amb (R):



4.1.5 Públlic Objectiu de *Crònica de...*

Aquest programa va destinat als espectadors de la Safor-Valldigna ja que tracta temes de proximitat. El seu públic objectiu seria la població adulta preocupada pels assumptes de la comarca. Malgrat que la cadena té una línia clarament conservadora aquest programa busca defugir de la parcialitat i obrir-se camí entre la ciutadania de diferent ideologies.

4.1.6 Durada de cada capítol:

La durada prevista per a cada capítol serà de 25 minuts. I s'estructurarà en dos blocs de 12'5 minuts separats per 5 minuts de publicitat. D'esta manera quan s'emeta anirà el nou episodi seguit d'un anterior completant una franja d'un hora de programació. Ocupant d'aquesta manera el temps que la resta de dies està dedicat al *Zapping*. Crònica d'un trasllat però al ser el capítol pilot s'ha volgut dotar de més minuts arribant fins als 45. La proposta inicial de la cadena era fer reportatges d'un hora de llargària, però es va desestimar per ser pràcticament impossible enllestir cada quinze dies un reportatge d'eixes característiques i que no decaigués el seu interès durant fins al final, a banda de comptar amb molt pocs recursos per a dur endavant el projecte.

4.1.7 Estil:

En un primer moment es pretenia que *Crònica de...* mantingués un estil semblant a Callejeros o Valencians pel món on el periodista interactua amb els entrevistats, però prompte començaren els problemes de producció al requerir de més temps de gravació per a obtindre una major naturalitat dels diferents personatges que apareixen al reportatge. A més en el programa pilot sorgiren problemes com que no podíem gravar en moltes zones de l'hospital per decisió de la direcció del centre mèdic. Finalment s'optà per un format més clàssic on els protagonistes parlen a càmera jugant amb

l'obertura dels plànols, i per a enllaçar i presentar els diferents continguts una veu en *off* acompanyada d'imatges de recurs introdueixen els diferents apartats. A més per economitzar recursos es buscarà emprar material d'arxiu de la cadena per il·lustrar el reportatge així com material històric sempre que siga escaient. Per exemple per al primer episodi es va buscar un documental dels anys 70 on s'explicava la creació de l'actual Hospital Francisc de Borja. D'aquesta manera a banda d'evocar records als espectadors se'ls mostra cómo ha evolucionat tant el barri com el mateix centre, que és un dels objectius principals del capítol.

4.1.8 Elements gràfics: infografies, caretes i capçalera

El departament de grafisme va començar a treballar amb una imatge per al programa amb molt de ritme i jugant amb la paleta de colors de la cadena que són el blau, el blanc i el negre, no obstant mai es va arribar a acabar ni la careta ni les diferents infografies, així com gràfics i mapes per a poder recolzar les diferents informacions.

4.1.9 Equip tècnic i periodístic

Per a dur endavant aquest projecte ens caldrà un càmera ENG, un muntador, un grafista, un documentalista i dos redactors. Donat que Tele 7 Safor és una televisió amb poc personal no sempre es podrà comptar amb el mateix operador de càmera, el qual serà un problema a l'hora d'abordar aspectes formals com l'estil. No obstant el muntador per a cada entrega serà únic i s'ocuparà de donar forma al guió que des de l'equip de redactors s'elabore i dotar de coherència visual tot el treball.

La direcció del programa està compartida entre els dos redactors els que hauran de prendre decisions conjuntes i establir l'escaleta de cada reportatge. A més els dos responsables s'encarregaran de les tasques de producció escaients.

4.1.10 Recursos de la cadena

Crònica de... és un programa propi de Tele 7 Safor i per tant tots els recursos seran de la cadena. Tant pel que fa al seu arxiu audiovisual, a l'equip de gravació o els propis treballadors de la cadena.

Serà necessari disposar d'una càmera mini DV, dos micròfons de solapa i un de perxa, la cabina de muntatge i edició, a més del cotxe de la cadena per a desplaçar-se.

4.1.11 Pla de treball: *el Planning*

A una televisió de les dimensions de Tele 7 Safor, on pocs treballadors han d'encarregar-se de dur endavant tota la programació, seguir el pla de treball era fonamental per a poder complir els temps de producció del programa. La distribució de les tasques es concretava a la reunió de producció cada dia a les 9.00 hores amb la direcció de la cadena.

Els equips ENG, per a exteriors, solen tindre la seua càrrega als matins ja que han d'acudir a rodes de premsa dels ajuntaments i diferents entitats locals. Per tant de normal l'Equip de *Crònica de...* havia de planificar els temps de gravació per les vesprades, encara que hi havia excepcions.

Per a poder exemplificar millora la manera d'organitzar els recursos humans de Tele 7 Safor ací veurem dos dies típics de treball de quan començà a produir-se el primer reportatge.

- 28 de maig de 2010:

A les 17.00 hores hi havia un equip format per mi com a redactor, David Pérez, i el càmera Vicent Gregori per al reportatge de l'hospital. En aquell cas era una entrevista al cap de cirurgia del Francesc de Borja.

FECHA		PLANNING DIARIO DE SALIDAS			
28 MAIG					
HORA	ACTO	LUGAR	PERIOD	ENG	OBSERVACIONES
10:30	Conferència Màster Producció Campus	Campus Universitari	David	Jordi	
En acabar	Dia Nutrició	Casa Marquesa	David	Jordi	
10:15	RP Iniciatives Públiques	Ajt. Gandia	Esther	Vicent	
11:00	RP Bloc - Economia	Ajt. Gandia	Esther	Vicent	
11:15	RP Inauguració Centre Esportiu	Ajt. Gandia	Esther	Vicent	
11:30	RP PP - Infraestructures	Ajt. Gandia	Esther	Vicent	
12:30	Recursos muntatge escultura arbre Tirant	parc Ausiàs March		Vicent	
12:30	GRAVAR AVANÇ INFORMATIU			ORLANDO	
13:00	GRAVAR TERMINAL 7			JORDI	
16:30	GRAVAR POLÍTICAMENT INCORREC.			JORDI i ORLANDO	
17:00	REPORTATGE HOSPITAL	Gandia	David	Vicent	
19:00	GRAVAR INFORMATIU			JORDI	
20:30	RP Oliva. Presentació Torneig futbol	Ajt. OLIVA		Vicent	

- 14 de Juny de 2010:

Si bé he dit que els reportatges es gravaven per les vesprades, aquest dia va ser una de les excepcions ja que el director de cardiologia, el doctor Jorge Bellver, només tenia aquell matí a les 10.30 hores possibilitat per a que li realitzarem l'entrevista. Aquest tipus de coses s'havien de pactar abans amb la direcció de la cadena encarregada de quadrar les necessitats de cada programa. No obstant això, a la reunió diària sempre podien haver canvis i tindre que anul·lar alguna entrevista ja concretada.

FECHA		PLANNING DIARIO DE SALIDAS			
14 JUNY					
HORA	ACTO	LUGAR	PERIOD	ENG	OBSERVACIONES
10:30	ENTREVISTA HOSPITAL	Hospital Gandia	David	Vicent	AGAFAR MINIDV
11:15	Platja d'Oliva	Entrada Platja Oliva	Esther	Jordi	AGAFAR BTC
12:30	RP Junta Govern	Ajt. Gandia		Vicent	
13:00	Gravar gent pel carrer	Gandia		Vicent	Recursos per a renovar arxius
13:30	Recursos instal·lació pèrgoles plaça Tirant	Plaça Tirant Gandia		Vicent	
14:15	Dinar PP en Rest. Alameda de Gandia	Rest. Alameda	Daniel	Jordi	
12:30	GRAVAR AVANÇ INFORMATIU			Vicent	
13:00	GRAVAR MAGAZINE			Vicent	
19:30	GRAVAR INFORMATIU			Vicent	

5. Crònica d'un trasllat: Procés de treball del capítol pilot

5.1 Pre-Producció

5.1.1 Investigació/ documentació: fonts d'informació

5.1.2 Entrevistes prèvies i qüestionari als possibles entrevistats

La primera fase va ser de recopilació de diferents articles a la premsa sobre el tema del nou hospital comarcal de la Safor. Sobre l'estat de les obres, les queixes veïnals i els accessos. Així com un visionat del material audiovisual que els arxius de tele 7 tenien al respecte.

D'aquesta manera a banda recopilar informació sobre el tema també vaig fer un llistat de recursos que després podria fer servir en el reportatge, alguns d'ells foren el vídeo promocional del nou hospital, el soterrament de la primera pedra o declaracions del Conseller de Sanitat realitzades mesos abans en una visita d'obra.

A la següent taula es pot observar una mostra del material documental del que disposava Tele 7 Safor al seu arxiu. Per a ser àgils en la fase de producció del reportatge calia anotar el número de cinta on estaven guardades les imatges que ens servirien en el programa, així com en quin TC (el codi de temps, de l'anglès *time code*) els podríem trobar. A més s'adjuntaria una breu descripció del contingut dels fragments seleccionats, per a facilitar la feina del muntador a l'hora de buscar amb què tapar la veu en *off*.

- Taula de recursos de l'arxiu de Tele 7 Safor:

N.: cinta	TC (in/out)	Contingut
196	1:37:50/1:39:16	presentació virtual de l'Hospital Nou
204	0:38:48/0:38:56	Primera Pedra Nou Hospital: Cartell
	0:38:48/0:40:36	Primera Pedra Nou Hospital: Polítics als terrenys del Nou Hospital
	0:40:36/0:41:40	Primera Pedra Nou Hospital: Signatura Camps i

		Orengo. Càpsula del temps.
	00:41:40/0:42:54	Primera Pedra Nou Hospital: Soterrament de la Primera Pedra.
	00:42:54/00:44:50	Primera Pedra Nou Hospital: Polítics mirant els plànols de l'Hospital Nou
	00:46:49/00:47:20	Primera Pedra Nou Hospital: Fotografies virtuals nou centre
91	00:30:34/00:31:55	Exteriors Hospital Francesc de Borja: Façanes
229	1:33:40-fi cinta	Solar Nou Hospital: Camions, obrers,...
241	1:34:50-fi cinta	Servei d'oncologia Hospital Francesc de Borja
187	00:01:00/00:03:24	Compra de flors front a l'hospital
167	00:39:45/00:50:31	Servei d'Urgències
78	01:13:13/01:20:27	Polígon Sanxo Llop

5.1.1 Escaleta del programa:

El primer pas una vegada recopilada la informació va estar crear una estructura per al reportatge. On apareixien els temes a tractar i com anirien ordenats.

Primera escaleta:

1. Bateria de talls de veu:

- Tall de veu d'arxiu. (Director general de sanitat dient que en un any i mig l'hospital estarà acabat)
- Altres talls d'arxiu sobre el tema.

2. *Speech* introduint dubtes, preguntes, possibles solucions,...

3. Apartat sobre el comerç:

- llibreria
- funeraris
- floristeria
- hostaleria

4. Imatges d'arxiu sobre l'hospital. Explicació dels anys que en ha estat en funcionament.

5. Apartat polítics.

- PP
- Bloc
- Govern local

6. Imatges nou hospital. Explicació projecte.

7. Entrevista amb el director del hospital/ responsables d'àrea.

8. Negocis relacionats amb la sanitat que es troben al voltant de l'hospital actual.

- farmàcia
- ortopèdia

9. Diferents opcions que dona la gent a què pot destinar-se l'antic edifici de l'hospital. Ací cabrien tant les visions dels comerciants, metges com ciutadans preguntats pel carrer.

10. Apartat sobre què pensa l'associació de veïns. Parlar amb algun representant veïnal per a conèixer quines són les preocupacions del col·lectiu.

11. Conclusió final on a més es podria llançar la pregunta què voldria que fos el solar una vegada es realitze el trasllat. Així buscar la resposta del públic i enllaçar amb la *Cafetera Social* que tindria lloc a continuació del *Crònica de...*

5.2 Producció

5.2.1 Entrevistes:

Un cop realitzada la primera escaleta per al reportatge es va elaborar un formulari per visitar als comerciants de la zona de on s'ubica el vell hospital. Amb preguntes sobre com afecta al seu negoci tindre el Francesc de Borja tant a prop i de quina manera veuen què el trasllat els pot afectar. Amb aquest qüestionari vaig anar per tots els comerços prenent notes a les respostes, al mateix temps que es generaven noves

preguntes. També va servir per a fer una recollida de telèfons i descartar aquells negocis que bé no m'aportaven nova informació o directament es negaven a intervindre. Aquest tipus d'aproximació prèvia també serveix per a saber què preguntar a cada lloc abans d'anar amb les càmeres i aconseguir una major naturalitat dels entrevistats el dia de gravació al haver-se guanyat ja la confiança.

Aquest va ser el qüestionari amb el que s'acudí a les botigues del barri en la pressa de contacte:

1. Quants anys té el negoci?
2. Sempre en aquest local?
3. Número de treballadors?
4. Què els va motivar per establir-se en aquest local? És en propietat? Quants anys fa que estan en ell?
5. Els afecta el canvi d'ubicació de l'Hospital? Per què?
6. Pensen que el servei d'Urgències deuria quedar-se?
7. Com pensen reaccionar? Han pensat traslladar-se? Els han oferit opcions des de l'administració pública?
8. Com pot canviar el barri?
9. Què esperen que allotge l'edifici una vegada es trasllade l'Hospital?
10. Tenen alguna petició? Preguntes al respecte?
11. Anècdotes relacionades amb l'Hospital?
12. Un centre comercial com podria afectar-os?
13. Saben que també se'n van els jutjats?
14. L'Ajuntament els ha donat informació? Estan en contacte amb ells? Amb l'associació de veïns del Roís de Corella? Algun regidor?
15. Ho viuen amb por o com una oportunitat?

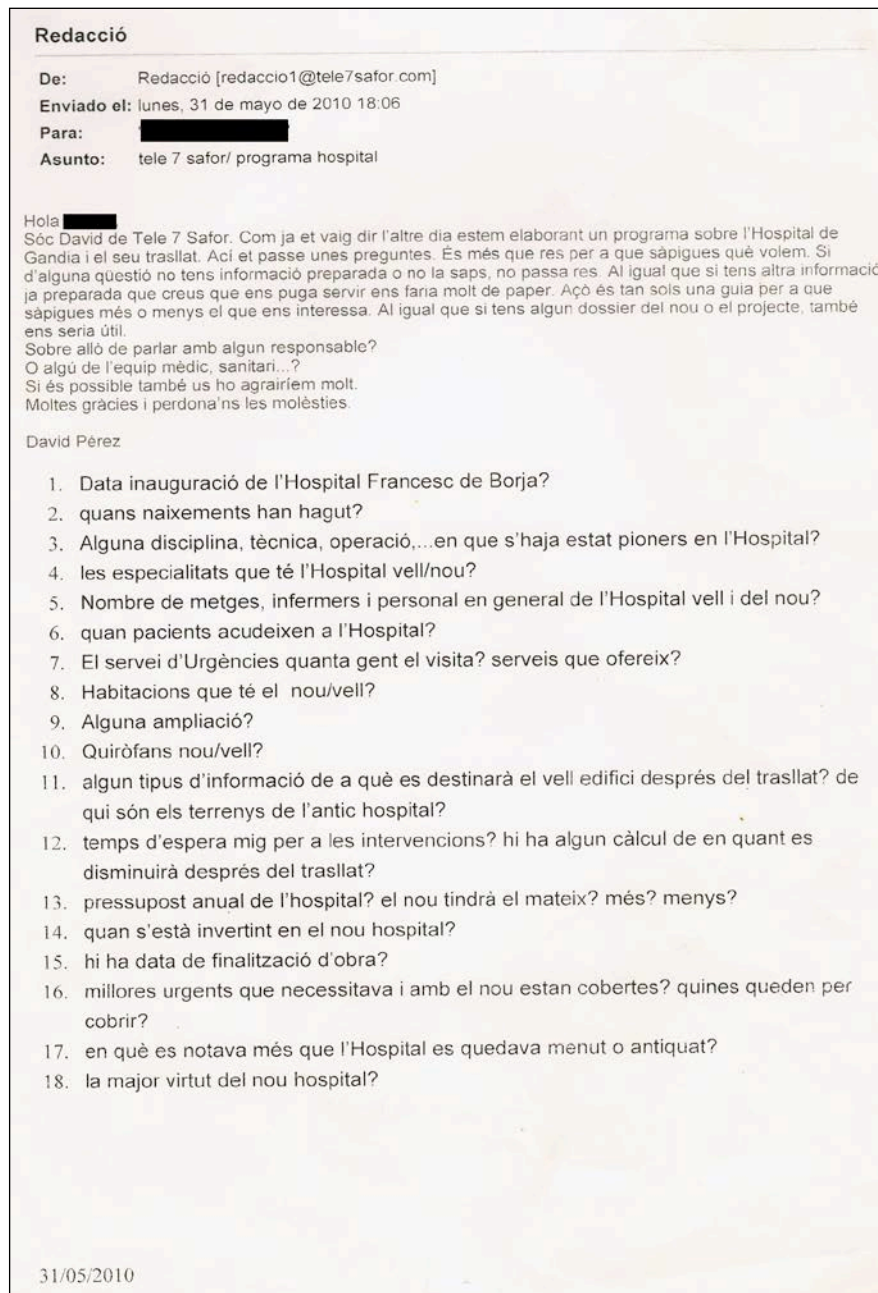
Al mateix temps que es realitzaven aquestes preguntes també vaig recollir la disponibilitat d'horari de cadascun dels comerços per a facilitar les tasques de producció i optimitzar els dies de rodatge.

A banda dels comerços també es va optar per fer entrevistes pel carrer i conèixer de primera mà quines explicacions i dubtes tenien els ciutadans sobre aquest trasllat. Això

també va servir per a elaborar gran part de les preguntes posteriors als metges i polítics ja que hi havia un alt grau de desinformació i especulacions entre la gent.

Feta esta feina ja es va passar a les entrevistes amb els professionals que treballen dins de l'hospital i per a això ens posarem en contacte amb el servei de comunicació del centre.

Aquest va ser un dels primers correus electrònics que remetérem per a recopilar la màxima informació per a dur a terme les entrevistes a la cap de premsa del centre:

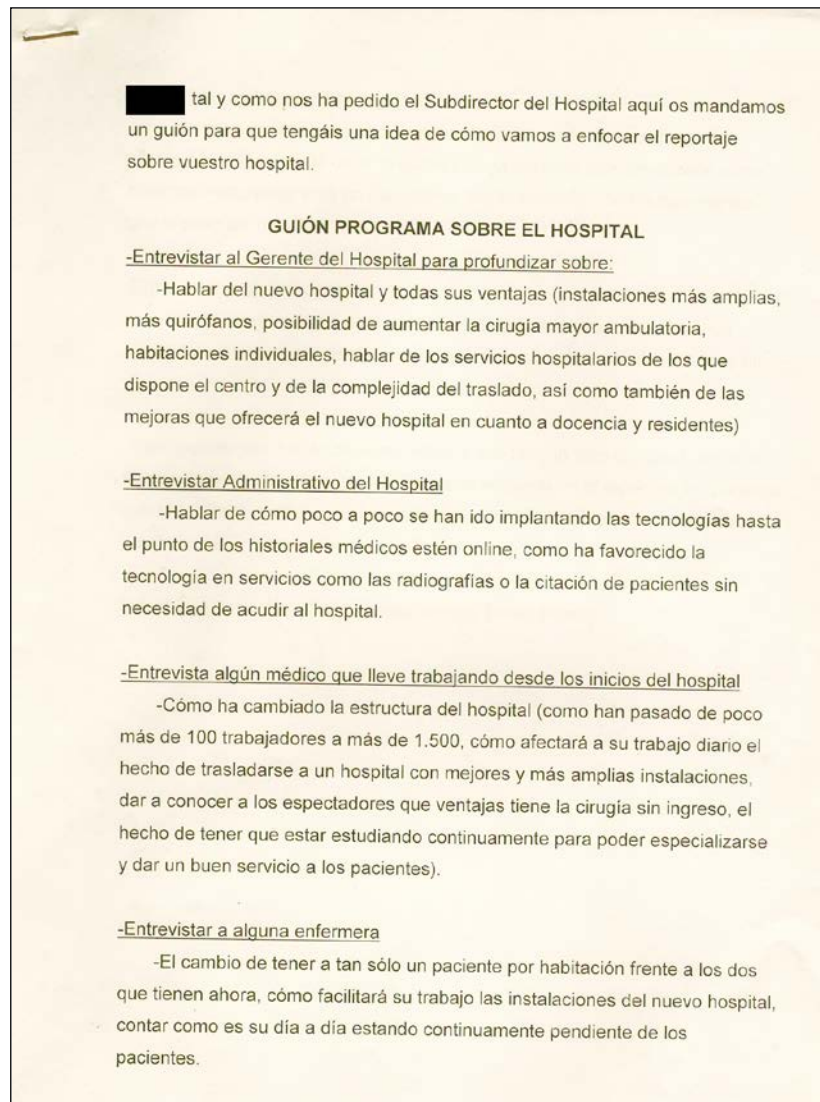


Però de seguida ens vam entropessar amb la muralla de la burocràcia i la política. La direcció de l'hospital tenia molta por de com anava a tractar el tema i per això es va tindre que realitzar una reunió amb ells, amb els qui concretarem quins professionals podríem entrevistar, a més d'oferir-nos tot un ventall d'indicacions amb la intenció de dirigir el nostre treball. Cap d'elles responien a les premisses amb les que s'estava treballant: el trasllat de l'hospital i a què es destinarà l'edifici del Francesc de Borja després que deixi de ser l'Hospital Comarcal. No obstant si aparegueren noves preguntes i temes amb els que no s'havia reparat a priori, i que passe a enumerar:

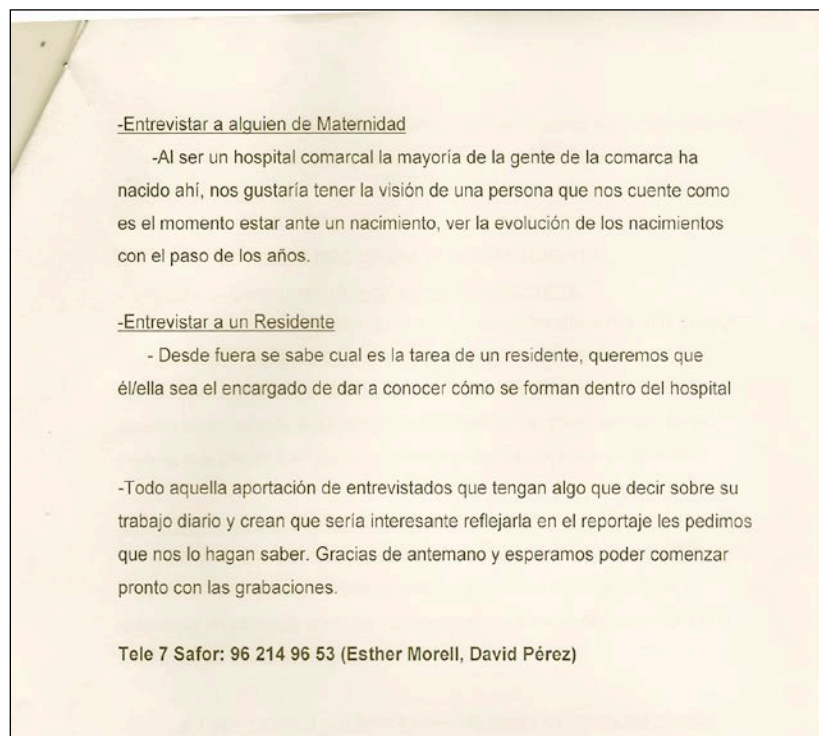
- Hospital de dia: es redueixen els malalts que han de fer post operatori, el que evita possibles infeccions per patògens que hi ha als hospitals.
- No hi haurà nova cartera de servis al nou centre mèdic.
- Trasllet de l'arxiu de manera *on-line*.
- El solar de l'actual Hospital Francesc de Borja va ser expropiat amb fi sanitari, el que suposa que si tingués alguna altra finalitat els terrenys retornarien als seus anteriors propietaris.
- L'edifici és propietat de la Tresoreria de l'Estat i està cedit a la Generalitat Valenciana.
- L'actual hospital té problemes estructurals que no permeten una cirurgia sense ingrés. Males connexions entre quiròfans i sales de post-operatori.
- No sempre una habitació individual és el millor per als pacients i els familiars. En molts casos tindre companyia ajuda. El subdirector parla de certs estudis i casos concrets.
- Amb el nou hospital el servei d'infermeria augmentarà. Al ser més gran la plantilla actual no podria cobrir tot el nou espai.
- La gestió serà pública.
- No es farà coincidir el creixement dels serveis amb el nou centre. La cobertura sanitària ha anat creixent segons les necessitats de la població durant aquestos anys. Amb el futur hospital hi haurà més lloc per a treballar en millors condicions. Recalca molt que el nou hospital no és per a créixer: és per millorar el servei.

- Els serveis sanitaris que no es presten segons la direcció del Francesc de Borja és tant sols pel motiu que no hi ha casuística suficient. Massa crítica. Els professionals no estarien preparats si tan sols tracten certes patologies cada molt de temps. Però, realment és així o depèn d'interessos extra sanitaris?

Després de la reunió amb els responsables de l'Hospital ens demanaren que s'enviara un guió del programa per a donar el vist i plau a la participació del personal del centre en el reportatge. Aquest és el correu electrònic que se'ls va enviar a l'equip de premsa del Francesc de Borja per a que ho traslladaren a la direcció:



(Primera pàgina del correu)



(Segona pàgina del correu)

Una vegada el subdirector de l'Hospital Francesc de Borja va estudiar el guió i va acceptar l'aparició dels seus professionals es va tindre que remetre al centre les preguntes que s'anaven a fer als entrevistats. Un qüestionari que anava precedit de les reunions prèvies i que ja sabíem quins temes no estàvem autoritzats a tractar si volíem mantindre el permís de la direcció. El relat d'aquest fets no és com a revenja cap a ningú, per això s'han eliminat els noms dels correus electrònics, simplement són una demostració del que passa quan s'intenta fer un reportatge on un dels protagonistes és una institució de volum considerable, pública o privada. Des de els seus responsables sempre es sol mantindre un recel per acceptar a que els seus treballadors parlen amb llibertat de les seues tasques i sobretot de què pensen al respecte de certs temes. En aquest cas a més està el factor polític al dependre de la Conselleria de Sanitat i haver una certa polèmica amb la concepció del nou Hospital comarcal.

A l'hora de formular el qüestionari als entrevistats vaig optar per introduir noves preguntes o matisos per dirigir la convencença cap al tema principal del reportatge.

Sempre d'una forma natural, no obstant la cap de premsa que va assistir a gran part de les entrevistes sempre acabava fent suggeriments o puntualitzacions per deixar veure la línia oficial del centre quan la d'algun cap de departament distava de l'acordat. D'aquesta manera quan un cap de servei expressà que el nou hospital deuria haver estat pensat com a hospital general, i no com un comarcal depenent d'un altre centre, se'm va recordar que el centre no compartia eixa opinió i que procures no tindre-la massa en compte.

Aquests fets relatats més enllà de la pura anècdota m'han servit per aprendre com moure'm en terrenys on el caràcter polític i partidista intenten marcar-te el què has de tindre en compte o no. I sobretot com saber gestionar la informació per a que els altres acaben facilitant-me allò que jo necessite.

D'altra banda també he tingut que donar resposta a la lluita entre els interessos editorials legítims de la cadena amb aquells preceptes que per a mi eren irrenunciables com la pluralitat d'opinions i l'eliminació de judicis en la narració del relat. Òbviament el document respon a una tendència informativa que es el de la cadena i els seus serveis informatius.

Per acabar la tanda d'entrevistes vaig preguntar als polítics locals per conèixer les seves posicions respecte als temes més polèmics i on ells podien aportar explicacions o crítiques a les diferents preguntes dels ciutadans.

6. Post-producció

6.1 Neteja de les entrevistes

En total per al programa pilot es gravaren sis hores de material. Vàrem entrevistar a set metges, un administratiu de l'hospital, huit botiguers, als tres portaveus dels grups municipals a l'Ajuntament de Gandi i vint persones a peu de carrer.

Per a poder treballar de manera àgil amb tot aquest material vaig elaborar unes fitxes per a minutar les diferents cintes i començar a descartar material. On a banda dels *Time codes (TCs)* de gravació, es recopilava de què parlava cada entrevistat i quin interès tenien les seues paraules.

En un segon visionat es marcaren els fragments d'entrevista que serien emprats per al reportatge final, així com possibles recursos per a tapar la veu en *off* del narrador del reportatge.

6.2. Nova estructura/ escaleta

Amb tot el material ja enregistrat i amb els talls seleccionats, era moment de fer una nova escaleta per a poder abordar el guió del programa més endavant.

6.2.1. Segona escaleta

1. RÀFEGA RÀPIDA de talls

2. OFF presentació:

L'Hospital Francesc de Borja es muda de casa. Han estat quasi 37 anys des de que a Gandia es construís l'embrió de l'actual Hospital. Després de moltes fases de creixement, de traspàs de competències a la Generalitat Valenciana i augment dels serveis mèdics que ofereix el centre. Ara l'Hospital es queda menut, per al creixement que ha experimentat la comarca de la Safor-valldigna. I com tota família que s'enfronta a un trasllat primer cal buscar la millor ubicació, els terrenys escollits han estat els de la zona coneguda com Sancho Llop.

Era el març del 2007 quan els alts càrrecs de la Generalitat Valenciana visitaven la Ciutat Ducal per col·locar la primera pedra del nou Hospital Comarcal. Un acte encapçalat pel President de la Generalitat Francesc Camps i l'aleshores Conseller de Sanitat Juan Cotino. Tampoc faltaren els representants polítics de Gandia. No era per a menys, després de moltes negociacions calia mostrar als ciutadans la nova ubicació del futur Hospital Comarcal. Quan els polítics soterraven la càpsula del temps començaven a donar vida al nou centre i preparant l'antic Francesc de Borja per a una merescuda jubilació com a Hospital Comarcal.

Ara és moment que conega la crònica d'un trasllat anunciat per a dins de molt poc, on s'obrin hipòtesis i rumors que busquen resposta.

- Doc. BELLVER PRIMER DIA
- Doc. CARO AMPLIACIÓ.

3.OFF primers temps de l'hospital:

Als primers anys de la dècada dels 70 es celebrava el IV centenari de la mort de Francesc de Borja. I com hui, la Ciutat Ducal, vivia una transformació urbanística.

Dins d'esta renovació que vivia la Ciutat naix l'Ambulatori Mixt de la Seguretat social.

Embrió de l'actual Hospital.

Però res millor com traslladar-nos a 1973 per conèixer de primera mà com era aquell Francesc de Borja.

- vídeo IV centenari.

4.OFF sobre com ha canviat el barri estos anys:

L'actual Hospital Francesc de Borja s'edificà en terrenys de Beniopa, però poc tardà en constituir-se un barri propi. El Roís de Corella no seria el mateix barri sense l'hospital. Ha estat molt més que un centre mèdic. Ha sigut allò que ha dut gent al barri. Un pol d'atracció que ha fet possible que hui en dia siga un dels barris més actius. Amb un comerç que l'envolta i dona servei als milers de veïns de la comarca que acudeixen a l'Hospital.

- COMERCIANTS

- METGES COM HA CANVIAT. POL ATRACCIÓ ECONÒMICA.

5.OFF canvis al barri:

Un barri que ara veu com una part de la seua ànima es trasllada i es pregunta com es reconfigurarà per seguir sent el motor que és.

- COMERCIANTS
- METGES
- SENYORA AL CARRER: “*ahora tendrá que reinventarse*”.

6.OFF Paper de l'Ajuntament en el tema.

Preguntes que en molts casos no tenen resposta des de l'administració local.

- COMERCIANTS
- POLÍTICS DE DIFERENTS FORMACIONS.

7.OFF sobre el pol d'atracció econòmica al barri:

I és que l'Hospital no sols ha configurat el dia a dia de la gent del barri. També s'han creat els negocis que este necessita.

- COMERCIANTS
- POLÍTICS
- GENT DEL CARRER

8.OFF Sobre les pors del futur:

Els comerços es pregunten a què es destinarà l'antic Francesc de Borja i si paren atenció hi ha respostes per a tot.

- COMERCIANTS
- GENT DEL BARRI
- METGES SOBRE USOS SANITARIS.

9.OFF Sobre les mancances de l'actual hospital:

L'Hospital s'ha quedat menut en estos anys i ara li cal traslladar-se per a seguir donant un servei que any rere any s'ha anat ampliant i millorant per als pacients de la comarca.

- tall veu metges sobre que s'ha quedat menut
- tall veu sobre innovacions (laparoscòpia, noves tècniques)
- Tall veu informàtic sobre innovacions (radiografies)

9.OFF Sobre cómo serà el nou centre mèdic i pressupost:

Serveis que sense dubte heretarà el nou Hospital Comarcal. Un edifici on la Conselleria de Sanitat invertirà vora 53 milions i mig d'euros. I que permetrà re-ubicar tots els serveis de l'hospital d'una manera més racional i amb l'espai necessari per a que els professionals puguen treballar còmodament i els pacients se senten a gust. Ja que hem de tindre clar que l'actual hospital ja té tots els serveis mèdics que per població i casuística pot allotjar. Però és més que evident la falta d'espai en l'actual per a poder desenvolupar la feina en les millors condicions.

- METGES sobre trasllat

Amb el nou hospital molts dels problemes patològics de l'actual es superen. Amb les vora 400 habitacions, 3 sales de part, 10 quiròfans dels quals 2 es destinaran a la cirurgia ambulatoria. Que es aquella que no requereix hospitalització i on el pacient fa el postoperatori en sa casa, de manera més còmoda

- TALL VEU Doc.BELLVER: *"L'hospital no pot ser un magatzem de malalts"*
- TALL DE VEU Doc.CARO

10.OFF Sobre l'arxiu electrònic:

Un trasllat que ja ha començat a fer les primeres maletes. El departament informàtic porta ja temps treballant per a que el nou centre funcione des del minut zero. S'ha procedit a la digitalització de tots els historials mèdics. També, a més d'aconseguir fer un trasllat sense papers s'ha millorat el treball dels metges. Ara poden conèixer els antecedents mèdics del pacient en qualsevol moment i en qualsevol centre del departament 12. Això vol dir que qualsevol metge de la comarca té accés a la història clínica del malat al que s'està atenent.

- TALL VEU INFORMÀTIC
- TALL VEU Doc.BELLVER sobre com estan els cardiogrames i els historials desordenats a l'hospital i la millora del servei informàtic al implantar el nou sistema de gestió de dades.
- TALL VEU Doc.CARO
- TALL VEU INFORMÀTIC SOBRE METGES COMARCA
- TALL VEU Doc.BELLVER :“caixó de taronges” sobre els historials que tenien que dur de centre en centre.

-OFF Conclusiu

Feta aquesta escaleta i primer guió vingué la fase de correcció on molts apartats caigueren i una reorganització de la informació per a que la narració fluís millor. Així aparegué una nova escaleta i guió. El qual també patiria canvia posteriors segons anava fent re lectures. Sobretot després de l'elecció dels talls de veu dels entrevistats

6.2.2 Guió literari del reportatges

1.Speech

Comença El Magatzem. Un espai on tindrà lloc el debat i la informació de la comarca. On intentarem abordar aquells temes que mereixen un tractament en profunditat. Des d'on s'intentarà escoltar i reproduir el major nombre de veus possibles per donar resposta a les seues preguntes i en la mesura del possible intentar que se'n facen de noves.

Per a fer les primeres passes hem decidit parlar-los d'un barri que nosaltres tenim molt a prop. On l'equip de tele 7 Safor passa gran part de les seues vides. No és altre que el de Roís de Corella de Gandia, on tenim les nostres instal·lacions. El qual està apunt de canviar i amb ell la vida no tan sols dels seus veïns i comerciants, també la de tota la Comarca.

I és que molta gent acudeix diàriament a estos carrers. Ací es citau l'Hospital Francesc de Borja i els Jutjats. Dos pols soci-econòmics molt importants que estan apunt de canviar d'ubicació. De moment nosaltres ame'n a centrar-nos en l'hospital. Què ha significat en la construcció del barri? Què serà d'este després de la partida? Què pensen els polítics, comerciants i veïns o els propis professionals de la medicina? Preguntes que diàriament sentim al carrer però que en molts casos ningú respon.

És moment que conega'm la crònica d'un trasllat anunciat per a dins de molt poc.

2.RÀFEGA RÀPIDA de talls

3.OFF:

L'actual Hospital Francesc de Borja cobreix una població de vora 190.000 habitants. Sent l'hospital de referència del departament de Salut 12 que dona servei als 31 municipis de La Safor i a 10 de la Vall d'Albaida. Compta amb 240 llits, 83 locals de consultes externes, 6 quiròfans i quasi 1000 treballadors. El passat exercici deixà 13,224 ingressos, s'atengueren 76,319 urgències sanitàries, més de 9000 intervencions quirúrgiques i quasi 86.000 primeres visites de consultes externes. Però totes aquestes xifres no són més que una breu radiografia de l'hospital. Un centre que començà a prestar el seu Servei fa 37 anys.

- Bellver primer dia

Però aquell primer embrió naixia menut i amb moltes deficiències fruit d'aquella època. No es tardà en necessitar d'una ampliació que donés resposta a les necessitats de les persones. Així en 1977 s'aprovarien els pressupostos per a realitzar una de les seues majors ampliacions. Fase que duraria fins a 1984.

El Francesc de Borja ha patit canvis estructurals tant del propi edifici com d'organització. Amb el traspàs de les competències de l'antic INSALUD a la Generalitat Valenciana i el desenvolupament de les noves tecnologies s'ha anat adequant als temps.

- -Bellver

- -Caro ampliació

4.OFF:

Era el març del 2007 quan els alts càrrecs de la Generalitat Valenciana visitaven la Ciutat Ducal per col·locar la primera pedra del nou Hospital Comarcal. Un acte encapçalat pel President de la Generalitat Francesc Camps i l'aleshores Conseller de Sanitat Rafael Blasco i, així com, de l'Alcalde de Gandia José Manuel Orengo i demés representants del consistori i de la comarca. Després de moltes negociacions l'acord era possible i tant sols quedava començar la feina. Era moment de soterrar la primera pedra, i amb ella començar a donar a la nova infraestructura sanitària.

-imatges soterrament 1era pedra. Camps...etc

5.OFF:

Però a aquell dia de festa se li han anat sumant d'altres més grisos. Diferents grups polítics criticaren d'ubicació al Polígon de Sancho Llop, per no trobar-la la millor localització. Així com els actuals retards en l'execució dels accessos al futur Hospital.

- **-polítics sobre accessos....parlar de la ubicació...noticia accés sud**

6.OFF:

Als primers anys de la dècada dels 70 es celebrava el IV centenari de la mort de Francesc de Borja. I com hui, la Ciutat Ducal, estava en pena transformació urbanística. Dins d'esta renovació que vivia la Ciutat naix l'Ambulatori Mixt de la Seguretat social.

- Doc Carmona: Embrió de l'actual Hospital

7.vídeo IV Centenari

(Aquest material es tracta d'un reportatge que s'elaborà als anys 70 sobre la construcció de l'actual Hospital Francesc de Borja i mostra els avanços que anava a

suposar aquell centre per a la ciutat. A més té el valor de mostrar com era el barri en aquell moment i per comparació podrem veure la seua evolució fins a l'actualitat)

8.OFF:

L'actual Hospital Francesc de Borja s'edificà en terrenys de Beniopa, però poc tardà en constituir-se un barri propi. El Roís de Corella no seria el mateix barri sense l'hospital. Ha estat molt més que un centre mèdic. Ha sigut allò que ha dut gent al barri. Un pol d'atracció que ha fet possible que hui en dia siga un dels nuclis urbans més actius. Amb un comerç que l'envolta i dona servei als milers de veïns de la comarca que acudeixen a l'Hospital.

- COMERCIANTS
- METGES COM HA CANVIAT. POL ATRACCIÓ ECONÒMICA.

9.OFF:

El Barri del Roís de Corella ara li toca re-inventar-se. És moment de buscar una nova essència per a seguir sent el motor que és.

- COMERCIANTS
- METGES
- Dona del carrer: *"hora tendrà que reinventarse"*.

10.OFF:

Preguntes que en molts casos no tenen una resposta clara des de les administracions.

- Comerciants (no tenen informació de l'Ajuntament)
- polítics

11.OFF:

Gran part del teixit comercial que envolta el Francesc de Borja s'ha configurat segons les necessitats d'este. Així podem tronar des de ortopèdies, farmàcies, bars, floristeries a tendes de roba per a nadons.

- comerciants

12.OFF:

Ara és moment per a preguntar-se a què es destinarà l'edifici de l'Hospital Francesc de Borja. Els rumors, en molts casos, superen a la informació i això no fa més que augmentar les pors d'aquells que es juguen el seu futur. Ningú té una resposta clara. Però si molts suggeriments i desitjos. I si paren atenció hi ha idees per a tot.

- Comerciants
- gent del barri
- metges sobre usos sanitaris.
- Polítics

13.OFF:

L'Hospital s'ha quedat menut en estos anys i ara li cal traslladar-se per a seguir donant un servei que any rere any s'ha anat ampliant i millorant per als pacients de la comarca.

- tall veu metges sobre que s'ha quedat menut
- tall veu sobre innovacions (laparoscòpia, noves tècniques)
- Tall veu informàtic sobre innovacions (radiografies)

14.OFF:

Serveis que sense dubte heretarà el nou Hospital Comarcal. Un edifici on la Conselleria de Sanitat invertirà més de 53 milions i mig d'euros. I que permetrà re-ubicar tots els serveis de l'hospital d'una manera més racional i amb l'espai necessari per a que els professionals puguen treballar còmodament i els pacients se senten a gust. Ja que hem de tindre clar que l'actual hospital ja té tots els serveis mèdics que per població i casuística pot allotjar. Però és més que evident la falta d'espai en l'actual per a poder desenvolupar la feina en les millors condicions.

- METGES sobre trasllat

Amb el nou hospital molts dels problemes patològics de l'actual es superen. Amb les vora 400 habitacions, 3 sales de part, 10 quiròfans dels quals 2 es destinaran a la cirurgia ambulatoria. Que es aquella que no requereix hospitalització i on el pacient fa el postoperatori en sa casa, de manera més còmoda

- TALL VEU BELLVER: MAGATZEM DE MALALTS
- tall veu Caro

15.OFF:

Un trasllat que ja ha començat a fer les primeres maletes. El departament informàtic porta ja temps treballant per a que el nou centre funcione des del minut zero. S'ha procedit a la digitalització de tots els historials mèdics. També, a més d'aconseguir fer un trasllat sense papers s'ha millorat el treball dels metges. Ara poden conèixer els antecedents mèdics del pacient en qualsevol moment i en qualsevol centre del departament 12. Això vol dir que qualsevol metge de la comarca té accés a la història clínica del malat al que s'està atenent.

- tall veu informàtic
- tall veu Bellver cardiogrames/ historials desordenats
- tall veu Caro
- tall veu informàtic sobre metges comarca
- tall veu Bellver "caixó de taronges" sobre els historials que tenien que dur de centre en centre.

7. Pla de promoció i llançament de *Crònica de...*

Hi ha que tindre en compte que el grup al que pertany Tele 7 Safor disposa de diferents mitjans de comunicació associats i per tant la tasca de promoció del programa s'ha de realitzar sumant el màxim número d'esforços possibles.

Les plataformes que formen la corporació són:

- Radio intereconomía Safor (radio)
- Tele7 Safor (televisió)
- Sociedad y Política (revista mensual en paper)
- La cafetera Ex-press (periòdic setmanal en paper)
- La Cafetera On-line i Tele7safor.com (revistes electròniques a la Xarxa)

D'aquesta manera es pot fer un millor llançament aprofitant les ferramentes de les que tenim al nostre abast de manera gratuïta i generen a més una millor imatge de marca, tant del nostre programa com per a la pròpia cadena:

- Cada capítol es farà coincidir amb un programa especial de *La Cafetera social* - el programa de debats de tele 7- on es debatrà el contingut del reportatge. I els diferents actors implicats podran confrontar les seues opinions al respecte. A més aquest programa permet la interactivitat amb el públic gràcies a les xarxes socials com el *Facebook* o el *Twitter*, ja que durant l'emissió de *Crònica de...* es poden llançar diferents etiquetes per a que la gent aporte la seua visió al respecte, i ser recollides durant el programa en directe.
- Generar notícies per als informatius. Treballant conjuntament amb la direcció d'informatius es milloren les sinergies de treball, al mateix s'optimitzen els materials audiovisuals que es generen en la producció del programa. El que per una banda enriqueix els informatius al poder comptar amb notícies diferents a altres mitjans comarcals, per l'altra serveix per a generar expectativa cap el següent episodi.

- Cada divendres d'emissió a més s'adaptarà un breu reportatge radiofònic per a promocionar el programa també a Ràdio Intereconomía la Safor. El que a més serveix per a omplir de continguts l'emissora del grup que en necessita.
- Aprofitant els mitjans de premsa escrita s'elaboraran articles sobre el contingut del programa en les edicions setmanals de *La Cafetera Ex-press*. (Mirar adjunt número 2)

7.1 Cancelació de *Crònica de...*

Malauradament *Crònica de...* mai va ser llançat a l'aire, tot i que sí va ser anunciat per Tele 7 Safor com el nou programa estrella. La cadena es va veure abocada a interrompre les emissions per una mala decisió empresarial: es va subcontractar la producció dels programes a l'equip tècnic de Localia TV (després que aquesta hagués perdut el concurs administratiu de la TDT). Això va generar l'acomiadament de tot l'equip de càmeres, realitzadors, muntadors, grafisme, continuïtat de la cadena i quasi tots els redactors, provocant un dalt abaix que duria a un malestar generalitzat. Finalment l'acord empresarial es va trencar i Tele 7 Safor va tornar a contractar personal propi.

En eixe moment es va reprendre *Crònica d'un trasllat*, però amb les eleccions municipals molt al damunt les ingerències en el contingut del reportatge cada vegada eren majors. Intromissions pel que feia a les declaracions de les persones entrevistades, vets a polítics de la ciutat que ja havien participat en el reportatge i fins i tot l'eliminació de qualsevol aspecte crític amb el nou hospital comarcal.

Però l'estocada final al reportatge va arribar quan des de la Conselleria de Sanitat es retardaren les obres del futur centre hospitalari, el que va fer que la cadena suspengués, un cop publicat a *La Cafetera Ex-press* (arxiu adjunt número 2) un especial sobre el reportatge.

Després d'això vaig trobar una altra feina i la cadena després del canvi de govern a la ciutat va ser venuda al Grup Radio-Gandia-SER la que ja comptava amb la seva pròpia programació i mai recuperaren aquest programa.

8. Conclusions

Amb aquest Treball Final de Carrera m'he aproximat de ben a prop a la realitat laboral del nostre país, per una banda a nivell local, on les limitacions són molt grans pel que fa als recursos dels que es desponen. Però amb l'entrevista a Víctor Martínez, realitzador de *Dossiers*, m'he aproximat a com les grans cadenes de televisió preparen els temes i afronten els reptes. A les empreses de major dimensions l'equip de reportatges es dedica només a aquestes peces, mentre que a una televisió com Tele 7 Safor els professionals han de desenvolupar diferents tasques en paral·lel.

Analitzar el context audiovisual de l'Estat Espanyol m'ha permés fer-me una imatge global del que ha suposat la televisió des dels seus inicis, marcats per les decisions del franquisme i on el dictador va mantindre un control ferri sobre tot el que estigués relacionat amb aquell invent, no de bades Francisco Franco va ser el primer espanyol en veure la seva imatge en moviment reproduïda per un sistema primitiu.

Aquest tret d'eixida per a la televisió no farà més que anunciar la relació d'aquest mitjà amb el poder polític i empresarial. Fins a hui en dia els mitjans de comunicació tant de titularitat pública o privada mantenen forts lligams d'interessos que poc tenen que veure amb criteris periodístics i sí molt en no molestar als poderosos, si es que no es pretén ser-los d'utilitat directament.

Entrevistar als membres de "Gandia Televisió Sí" he fet una radiografia a la situació en que han quedat els companys de l'ens públic després de la decisió de tancament. Molts dubtes al respecte del procés i poca claredat en quan a l'autocrítica.

Del meu pas per *Crònica de...* he millorat a l'hora de ser dialogant i pedagògic, i en molts casos a acatar decisions marcades per la política editorial del mitjà sempre i quan no anaren contra la deontologia periodística. Però sobretot em va servir per ser molt més creatiu i justificar moltes coses des de punts de vista que pogueren ser assumits per ambdues parts sense desvirtuar la finalitat del treball. Per una banda vaig aconseguir que la presència dels partits polítics de Gandia inclogués a gran part del ventall ideològic, des de els partits al govern fins a l'oposició i un portaveu d'una agrupació sense representació al consistori; almenys fins al moment del muntatge on aparegueren els vets, com ja he assenyalat en el treball. A canvi, vaig acceptar

començar la peça amb les imatges del President de la Generalitat Valenciana en l'acte protocol·lari de la primera pedra del nou Hospital Comarcal i la supressió d'una declaració d'un ex director de l'Hospital Francesc de Borja que feia referència a la necessitat d'un hospital general i no d'un de caràcter comarcal. De tota manera el tema d'aquest reportatge era com afecta el trasllat al barri Roís de Corella⁸ i m'interessava més mostrar això que discutir sobre si el nou hospital quedaria menut o seria suficient. Al començar aquest projecte em resultava molt caòtic tindre centenars de talls de veu, documents, entrevistes i apunts i no saber com unir-ho tot dins del relat que tenia entre mans. Tenia la sensació d'estar deixant de contar coses importants per fixar-me en altres, però al cap i a la fi fer un reportatge és saber discernir entre el que li cal a aquest i el que no.

Però, per damunt de tot vull destacar els aspectes més positius del meu treball com haver assumit un sistema per a sistematitzar tots els recursos i poder ser àgil a l'hora d'elegir-ne els que m'interessa per a dur a terme un reportatge o notícia. A més, he fet múscul a l'hora de fer entrevistes i en l'ofici de fabricar una narració audiovisual.

⁸ Aquest barri s'ha creat i configurat al voltant de l'Hospital Francesc de Borja. Podem trobar ortopèdies, farmàcies, negocis de venda de flors, roba de bebés, quioscs de premsa, cafeteries i un llarg etc.

9. Arxius adjunts

Adjunt número 1: Notícia publicada al Levante el 23 d'octubre de 2010 sobre el concurs de les llicències de la TVD on s'ens veu a un grup de treballadors de la tele a una roda de premsa.

28 | SÁBADO, 23 DE OCTUBRE DE 2010

LA SAFOR

Levante | Voz de Gandia y Albufera
CONSEJO DE ADMINISTRACIÓN
Iniciativa Social Plus

El Consell adjudica las licencias privadas de TDT mientras bloquea la pública

► La Generalitat otorga uno de los permisos a la televisión vinculada al portavoz del PP gandiense, Arturo Torró ► La consellería, en cambio, sigue sin autorizar las emisiones del consorcio constituido por los ayuntamientos de Gandia y Oliva

5. GANDIA, Valencia

■ Sigue la guerra de la televisión digital en la Safor. El gobierno valenciano aprobó ayer adjudicar las tres licencias de televisión digital privada que corresponden a la demarcación de la comarca, y no hubo sorpresas. Una de ellas va a parar a Tdte 7. Gandia, la televisión vinculada al portavoz local del Partido Popular, Arturo Torró. Y eso, unido a que la consellería sigue bloqueando la concesión de la licencia para el canal de los canales privados, el de titularidad pública, fue acogido ayer por el gobierno gandiense como una provocación.

La Generalitat dio a conocer ayer la adjudicación de las canales privadas correspondientes a la Safor resolviendo así un concurso que se venía demorando más de lo esperado, pues se convocó hace casi 9 meses, el 2 de febrero. Aunque en un principio se presentaron ofertas, sólo 3 habían superado la primera criba y a ellas han ido a parar los permisos.

Entre las tres adjudicadas se encuentran Inversiones Especiales del Mediterráneo, S.L., la denominación societaria de la televisión local, Tele 7; La emisora, que emite actualmente en analogía, fue adjudicada

LAS CLAVES

CANAL PÚBLICO
Pendiente de otorgar la licencia
► Con las tres adjudicaciones de ayer, la única televisión pendiente de obtener licencia en la Safor es la de titularidad pública. Los ayuntamientos de Gandia y Oliva, que la gestionan a través de un consorcio, ya han aprobado los estatutos del mismo, pero están a la espera de que la consellería otorgue al voto bueno, para que el ministerio pueda otorgar la licencia para la única televisión pública televisar, es preceptivo el informe favorable de la consellería.

CANALES PRIVADOS
Adjudicados
► En cambio, la consellería ha sido más ágil para autorizar ayer los 3 canales privados del multiplex de la Safor.

GANDIA TELEVISIÓN
Amenaza de sanción
► A la espera de que la consellería mueva ficha sobre el canal público, el Ayuntamiento de Gandia decidió a principios de este mes que la televisión local Gandia TV deja el salto a las emisiones digitales. Estas continúan



Cámaras de televisión, en la sala de prensa del Ayuntamiento de Gandia. 2010/10/23

Boix: «El PP sigue en sus 13 pese a Gürtel»

Adjunt número 2: Número de la Cafetera Ex-Press on s' anunciava
Crònica d'un trasllat, amb un reportatge escrit.

10 A FONDO

LA CAFETERA
www.safor.com

EL PASADO



LA SAFOR TENDRÁ UNO DE LOS MEJORES HOSPITALES DE LA COMUNITAT VALENCIANA

El nuevo hospital comarcal La Safor-Gandia tendrá 10 quirófanos, 4 más que el actual hospital, y se pasará de una sala de paritorio a 3, una de ellas con bañera para partos naturales

Que el Hospital Francesc de Borja se ha quedado pequeño es una evidencia. Pocos temas en la comarca de la Safor suscitan tanto consenso como este. En 1973 abrió sus puertas el primer embrión del actual hospital, un edificio que nació obsoleto y no se ajustaba a las necesidades que ya requería la comarca y los diez municipios de la Vall d'Albaida a los que da cobertura sanitaria. Por ello, y con la llegada de la democracia, en los años 80 se ejecutó la ampliación. Ampliación y pos-

teriores remodelaciones, como el área de urgencias, que no han sido suficientes, convirtiendo el actual centro en un auténtico laberinto que dificulta tanto el trabajo de los profesionales sanitarios como la comodidad de los propios usuarios. Se lleva años hablando del nuevo Hospital, de su ubicación

y accesos, pero no sería hasta el 2007 cuando las distintas administraciones públicas se pondrían de acuerdo en el emplazamiento. Finalmente, y no exento de polémica, se designaron los terrenos del polígono Sancho Llop para su ejecución. Hace unos meses hablábamos con el Conseller de Sanidad,

"En la época de la pre-democracia se hacían las grandes ciudades sanitarias de más de mil camas, yo lo consideraba almacenes de enfermos, donde estaban hasta que se recuperaban. Hoy el hospital es un lugar de paso, donde la estancia ha de ser lo más corta posible" Dr. Bellver

Manuel Cervera, quien nos confirmaba que el futuro Hospital Comarcal estaría listo para este trimestre. Pero él mismo advertía que una cosa es la finalización de obra y la otra la puesta en funcionamiento. Un hospital de tal envergadura requiere de un traslado escalonado de equipos y servicios, siendo el servicio de Urgencias el último en trasladarse a las nuevas instalaciones.

Tele7 Safor prepara un reportaje especial para celebrar la llegada de una de las infraestructuras más necesarias para

EL FUTURO

Juan Arturo Martí

(Concejal Grupo Municipal Popular de Gandia y trabajador del Hospital Francesc de Borja)

Nuestra intención es que esto se quede como un edificio socio-sanitario, para que el barrio no sufra el traslado y los comerciantes sigan con su labor.

Liduvina Gil

(Primera Teniente de Alcalde de Gandia)

Si la Conselleria no piensa utilizar el solar, revertirá en el Ayuntamiento de Gandia. Es verdad que es una parcela magnífica que nos permitiría hacer muchas cosas, pero queremos que una parte sea de servicio y atención primaria para toda la zona del Rois de Corella.

Josep Miquel Moya

(Regidor Bloc Verds de Gandia)

Creemos que se debería destinar a usos socio-sanitarios, con un hospital de crónicos, un centro de día, con un centro de salud primaria, para completar el mapa sanitario de la ciudad.

En el programa de Tele7 Safor hablamos con los representantes políticos de Gandia sobre cuáles son sus propuestas para el actual edificio del Francesc de Borja:



cerca de 190.000 ciudadanos, a los que prestará cobertura de forma regular. Para ello hemos entrevistado a diferentes jefes de servicios del actual Francesc de Borja, personal de administración, políticos y a los comerciantes de la zona. Hay muchas dudas ¿Qué harán con las actuales instalaciones? ¿Tendrá bastantes camas el nuevo hospital? ¿Qué van a hacer los comerciantes de la zona? Algunas incógnitas ya están resueltas. El pasado octubre, el Partido Popular de Gandia, hacía público que el nuevo hospital iba a sufrir mejoras al proyecto inicial. Desde la Conselleria se informaba que dispondrá de 460 camas, de las cuales 411 serán para hospitalización, divididas en 292 habitaciones individuales y 95 dobles. El jefe del servicio de Cardiología el Dr. Salvador Bellver, que lleva trabajando en el Francesc

de Borja desde su inauguración, reflexionaba con nosotros sobre cómo hay que entender la hospitalización hoy en día: "El hospital, en principio, no se queda corto de camas. En la época de la pre-democracia se hacían las grandes ciudades sanitarias de más de mil camas, yo lo consideraba almacenes de enfermos, donde estaban hasta que se recuperaban. Hoy el hospital es un lugar de paso, lo más corto posible, donde se hace un diagnóstico y se da un tratamiento. Una vez se ve que el tratamiento es el adecuado el enfermo debe estar en el hospital el mínimo tiempo posible. Hoy en día no son almacenes de enfermos, las camas tienen que rodar y se tiene que estar ingresado sólo el tiempo necesario". De este modo el nuevo hospital es fruto de una concepción moderna de la sanidad, donde los pacientes

pasen el menor tiempo hospitalizados en el centro médico y para ello se ve aumentada la asistencia sanitaria a domicilio. Así pues, se apuesta por la cirugía mayor ambulatoria, destinando un quirófano para su práctica. En total serán 10 los quirófanos, 4 más que el actual hospital, y se pasará de una sala de partorio a 3, una de ellos con bañera para partos naturales. Entre las ventajas del nuevo centro se cuenta con 24 sillones para el hospital de día, donde prácticas como la quimioterapia se podrán hacer con una mayor comodidad para los pacientes y profesionales sanitarios. Según la Conselleria de Sanidad el nuevo hospital de Gandia será uno de los centros mejor equipados de toda la Comunitat. Tendrá 22 especialidades diferentes y contará con 101 consultas, estando preparadas las de derma y ciru-

gía para realizar intervenciones de cirugía menor. Liberando de este modo la carga del área de cirugía general y de cirugía menor sin ingreso. Si hablamos de términos económicos, la Conselleria de Salut habrá invertido en el nuevo Hospital Comarcal 54 millones de euros a su término, teniendo una previsión de capacidad óptima a 25 ó 30 años. Pero mientras que si existe un consenso sobre la necesidad del nuevo hospital, los ciudadanos desconocen qué será del Francesc de Borja. Rumores hay miles, certezas pocas. Se escucha desde la llegada de unos grandes almacenes hasta la construcción de viviendas. Pero si en algo está la gente de acuerdo es en la necesidad que en ese espacio permanezca un centro socio sanitario. ■

10. Bibliografia

Jauset, Jordi. *Les audiències a la televisió*. UOC, Barcelona: 2008

Amela Bonilla, Víctor-A. *Història cultural de l'audiovisual*. UOC, Barcelona: 2008.

Barroso García, Jaime. *Proceso de la información de la actualidad en televisión*. IORTV, Madrid: 1992.

Contreras, José Miguel y Palacio, Manuel. *La programación de televisión*, Síntesis, Madrid: 2003.

Diputació de Barcelona. *El sexe de la notícia: reflexions sobre gènere a la informació i recomanacions d'estil*. Diputació de Barcelona, Barcelona: 1999.

Gabilondo, Iñaki. *Testigo de la historia*. Aguilar, Madrid: 2005.

García Jiménez, Jesús. *Información audiovisual (los géneros) Tomo II*. Paraninfo, Madrid: 1999.

Gimeno, Gemma i Peralta Miquel. *El lenguaje de las noticias de television*. UOC, Barcelona: 2008.

Huertas Bailén, A y Perona Paéz, J.J. *Redacción y locución en medios audiovisuales: radio*. Bosch, Barcelona: 1999.

Mollà, Toni. *La llengua dels mitjans de comunicació*. Bromera, Alzira: 1990.

Piedrahita Del Toro, Manuel. *Teleperiodismo. Ante el reto de la television privada*. IORTV, Madrid: 1987.

Rodero Anton, Emma. *Locución radiofónica*. IORTV, Salamanca: 2003.

Vallverdú, Francesc. *El català estàndard i els mitjans audiovisual*. Edicions 62, Barcelona: 2000.

11. Agraïments

Als meus pares que han estat pendents tot aquest temps de que acabara aquest projecte, agrair-los que hagen estat ben prop sense deixar de sentir el seu caliu en cap moment.

A la meua tutora, Emilia, agrair-li el seu interès i ajuda durant tot aquest temps. A més, d'estar orgullós d'haver estat el seu alumne. Al mateix rengló em toca agrair al meu millor amic Joan, qui m'ha dut de l'orella per a facilitar que hui acabe aquest tràmit cap a fer-se adult.

Han hagut tres mirades molt penetrants també a les que agrair el seu suport i insistència i són Fran, David i Macià. Ara s'hauran de buscar nous retrets. Gràcies!

Molt agaït també li estic a Jordi, qui sempre és un exemple de feina ben feta i una visió inquieta sobre el que ens envolta que ens fa moure i ser cada dia més conscients del món.

A la meua germana per ser una punxa i estar sempre ben a prop, baix la pell on els sentiments arrelen. A més de per regalar-me a Leila i al futurible d'ací a uns mesos, perquè sense les tendres besades de la meua neboda que entrava al matí mentre feia el projecte, al migdia i a la nit, hagués sigut molt més complicat arribar ací.

I a dues dones valentes que ja no tinc al meu costat, que m'han ensenyat a riure, a comprendre i a estimar: ma uela i ma tia.

Sense oblidar en cap moment a la Universitat Politècnica, la Llicenciatura de Comunicació Audiovisual i al Campus de Gandia, han estat anys replets on no només he obtingut coneixements.